

**Kriz yeni
bir devlet
aklında
mütabakat
üretiyor**

Bekir AĞIRDİR

S.2'de

**Bir
grup
aforizma**

Ahmet TULGAR

S.3'te

**Neden
HDP?**

İshak KARAKAŞ

S.11'de

Durum

Ben bir Kürt yurttaşınız olarak 30 seneden fazladır, bir özgür medya okuru ve izleyicisi olarak bu gelenek oluşmaya başladığından beridir ve epey bir senedir de siyaset yazarı olarak Türkiye'de anaakım medyanın iktidarlar ile yakın ilişkisinin farkındayım. Türkiye kamuoyunun geniş kesimleri ise Kürtler'in epeydir bildiği bu durumu Gezi Direnişi sırasında iyice öğrendi. Oysa bu hiç yeni bir şey değil ve şimdi de, AK Parti ile Cemaat'in kavgasında bir kez daha net olarak ortaya çıktı. Bu konuya, medya ile iktidar ilişkisine, bu köşede sık sık değiniyorum. Zaten bu gazeteyi çıkarmaya karar verdiğimde de örnek olarak kendime özgür medya geleneğinin gazetelerini seçtim. Geçen hafta Maltepe'de düzenlenen Metin Gök-tepe anmasında yaptığım konuşmada da bundan bahsettim. Özgür ve yerel medyanın öneminden.

Geçen cumartesi akşamı ise Heybeliada'da Adalar Belediyesi'nin bir etkinliği sonrası bir grup gazeteci bir masada bir araya geldik. Adalar'daki bu etkinlikle ilgili bir haberi gazetemizin sayfalarında bulacaksınız. Mesleğimizin büyüklerinden olan ve meslek örgütlerimize uzun zaman hizmet vermiş Türkiye Gazeteciler Cemiyeti eski başkanı ve Cumhuriyet Gazetesi yazarı Orhan Erinç, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Turgay Olcayto ve Evrensel Gazetesi'nin genç genel yayın yönetmeni Fatih Polat ile yaptığım ve gazeteciliğin sorunlarını ve meslek örgütlerinin işlevini ele aldığımız söyleşi ise gazetemizin bu haftaki manşetinde.

Özgür bir medyanın ve ilkeli yerel gazeteciliğin öneminin bilincinde olan Halkın Nabzı bu doğrultudaki yayını tavisiz sürdürüyor.

Destek siz okurlarının verdiği cesaret, gönderdiği ve bulduğu ilanlardan geliyor.

Haftaya görüşmek üzere.

İshak KARAKAŞ

HALKIN NABZI

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

ANADOLU YAKASI

www.halkinnabzi.com.tr

Yıl 2

Sayı 24

15 Ocak 2014

ÇARŞAMBA

e-mail: halkinnabzi@gmail.com

Fiyatı:1TL

GAZETECİLİĞİN ZOR DÖNEMECİ

Türkiye medyasında gazetecilerin iş güvenliği için mücadele veren üç isim, TGC Eski başkanı Orhan ERİNÇ, TGC başkanı Turgay OLCAYTO ve Evrensel Gazetesi GYY Fatih POLAT, Halkın Nabzı GYY İshak KARAKAŞ ile Heybeliada'da buluştu ve gazeteciliğin güncel sorunlarını tartıştılar. **S12'de**

Şantiyeci Başkan Ekşi, 3. Köprü'yü yerinde inceledi

AK Parti Maltepe Belediye Başkan A.Adayı Kadem Ekşi, Genel Başkan Yardımcılığı yapmış olduğu Mimar ve Mühendisler Grubu'nun düzenlediği; "3.Köprü ve Kuzey Marmara Otoyolu'nun" incelendiği teknik geziye katıldı. 3. Köprü'nün, Garipçe Köyü'ndeki şantiyesinde incelemelerde bulundu. **S9'da**

Bekir Ağır

Kriz yeni bir devlet aklında mutabakat üretiyor

17 Aralık'ta yolsuzluk operasyonu olarak başlayan sürecin artık bir siyasi krize ve anayasa krizine dönüştüğü konusunda galiba kimsenin kuşkuşu yok.

Yolsuzluk gerçeği üzerine inşa edilmiş operasyon her iki tarafın görünür olan ve olmayan çoklu aktörlerinin hamleleri ile sistem krizine dönüştü. Belki de sistem kırılmanın eşiğine doğru yaklaşıyor.

Ne hükümet ne de muhalefet ve iki tarafın da medyadaki silahşorları "yolsuzluk da var operasyon da" diyemedikleri için mesele yönetilemedi. Yönetilemediği gibi serinkanlı çıkış yolu önerenlerin sesi duyulmuyor. Yalnızca siyasi kutuplaşmayı toplumsal şeytanlaştırmaya dönüştürenlerin sesleri kapladı her yanı.

Güncelin şevketli analizlerini her gün yüzlerce kez okuyoruz, dinliyoruz. O nedenle güncelin birazcık dışına çıkıp son üç haftanın ürettiği sonucu görmeye çalışmakta yarar var. Artık kimin kime saldırdığının önemi yok. Bugün hepimizin kaderini ve bu ülkenin geleceğini ilgilendiren bir devlet ve anayasa krizini konuşuyoruz.

Son üç haftanın temel hareket örüntüleri ve sonuçları var. Sanki yeni bir devlet aklında zımni mutabakat oluşuyor. Devlet ve hükümet ve hatta henüz

kendileri farkında olmasa da muhalefet arasında yeni bir akıl üzerinden barış zamanı.

Devlet Kürt meselesini değil ama Kürt yurttaşın varlığını kabul etmişti zaten. Kürt meselesi bu temelde adımlarla "ateşkes" zemininde ele alınmaya devam edecek.

Sünni inancın davranış özgürlüğünü "yeni devlet aklı" da kabul edecek ama hala dini temelli örgütlenmelerin devlet mekanizmaları içinde var olmaları kabul edilmeyecek.

Geçmişle yüzleşme, hesaplaşma değil, "biliyor olmak yeterli" denilerek yeni sayfa açılacak. Defterimizde darbelerin, darbe girişimlerinin, faili meçhullerin olduğu eski sayfaları düzeltmeden ya da yırtmadan var olmasını kabullenecek, Türk usulü yüzleşmeyi yapmış olacağız.

Güçlü devlet ve merkezîyetçilik sürdürülecek. Zaten Anayasa Uzlaşma Komisyonu da dağılmışken yeni anayasa dediğimiz devletin ve yönetimin yeniden yapılanması da gelecek parlamento kalmış olacak.

Avrupa Birliği veya Şanghay Beşlisi, girmek ister gibi yapıp girmemeye, evrensel insan haklarını kabul eder gibi yapıp etmemeye, özgürlükleri artırıyormuş gibi yapıp güvenliği çoğaltmaya, asıl önemlisi vatandaşa güveniyor gibi yapıp güvenmemeye devam

ederek Türk usulü demokratikleşme süreci.

Bu arada her birisi farklı tonlarda, dozlarda ve seviyelerde de olsa üç partide de kadrolar ve programlar bazında düzeltme hamleleri gelecek.

Aslında tüm bu hikâye ülkenin ve hepimizin kaderini belirleyecek kararları verecek, yeni anayasayı yapacak olan iktidarıyla, muhalefetiyle siyasi aktörleri tasarılma ve biçimleme çabalarının hikâyesi.

Mühendislerin bilemediği veya kontrol edemeyeceği iki bilinmeyen bu hikâyenin geleceğini yazacak.

Birincisi, Kürtler ve Kürt meselesi var olduğu sürece bu yeni mutabakat nereye kadar yaşayacak?

İkincisi, toplum var olan siyasi zemin ve aktörler içinden bakarak bu senaryoları ne kadar satın alacak?

Bu yaşananların toplum üzerindeki etkisi yalnızca oy oranlarının nasıl etkileneceği üzerinden konuşuluyor. Halbuki asıl etki toplumsal zihin haritasında oluşuyor.

Toplum kırk-elli yıldır aynı biçimde ve çözülmeden süren Kürt meselesinden anayasa meselesine, laiklik tartışmalarından Avrupa Birliği süreci tartışmalarına aynı süreçleri, aynı sözleri, aynı tartışmaları dinliyor. Artık kayıtsızlıktan değil yorgunluktan dolayı yalnızca seyrediyor.

Bu kez de bunca toplumsal destekle de aynı sorunları çözemedik inancı giderek kalıcılaşıyor. Bu duygu hali de toplumsal beklentileri düşürüyor bir yandan, öte yandan da toplum içine doğru kapanıyor.

Oldukça düşük olan hukukun üstünlüğüne olan inanç giderek daha da zayıflıyor.

Bir ara yükselmiş gibi görünen siyasete güven, sorunları siyaset eliyle çözebileceğimize olan inanç zayıflıyor.

Tüm bu duygusal karmaşada oy oranları nasıl dağılırsa dağılsın, yeni devlet aklı da bu zeminde vücut ve meşruiyet buluyor.

Yani yeni bir suni denge oluşuyor. Ta ki Kürt meselesinde, Orta Doğu ve küresel dinamiklerde yeni bir zorlama gelinceye kadar. Ya da toplum kendi usulünce "yetti gari" diyinceye kadar.

O nedenle yapılacak şey, yaşananların yapısal nedenleri olduğunu kabul etmektir öncelikle. Sonra da siyaset marifetiyle devleti ve yönetimi yeniden yapılandırmaktır.

Daha fazla şeffaflık, hesap verebilirlik, denetlenebilirlik, katılımcılık, denge ve denetleme mekanizmaları olmadan yolsuzlukların da operasyonların da önüne geçmek mümkün olmayacaktır çünkü.

Düz ve dik durmanın en zor olduğu meslek gazeteciliktir.
Ne mutlu bu mesleği,
meslek onuruyla yapanlara...

Dr. Gürbüz Çapan

Bir grup aforizma

Ahmet TULGAR

Bir uçak koltuğuna kendi kendine gülümseyerek başını yaslamak.

Saçlarımı kısıp kestiriyorum ama yine de alev almalarını engelleyemiyorum.

Hayatı güzelleştirmenin en soylu yolu onu bir kitabın kapakları arasına yerleştirmektir. Her hayat edebiyatla anlaşılır ki bu da güzelleşmesidir.

İnsanın gerçek boyu kitap uzunluğundadır.

Edebiyat mutsuzluğu öyle güzel anlatır ki okudukça mutsuzluğumuzu beğeniriz, gurur duyarız. Gerçek mutluluk da budur zaten.

Siyaseten düşman olduklarımı edebiyatta affettim.

Dünyayı bir gündelik hayat olarak algılayamıyorum. Kavgası, aşkı, duygusu ile heroyik bir olay hayat. Sakinleşemiyorum, aptallaşamıyorum.

Burada değilim. Kitaplarımdaki olayların geçtiği yerlerdeyim.

Okuru küçük görmeyen hiçbir gazete çok satamaz. Çok satan gazete okumak her sabah aşağılanmayı kabullenmektir. Evlilik gibi yani.

Gazeteciler okurları değil iktidar ve işadamlarını bir şeye ikna et-

meyi amaçlar. Toplumu nasıl ustaca manipüle ettiklerine. Ve ödeme alırlar.

Birinin elinde çok satan bir gazete gördüm mü, soruyorum kendime acaba hangi ölünün üzerine örtecek diye.

Türkiye'den Türkçe'ye sığınmış

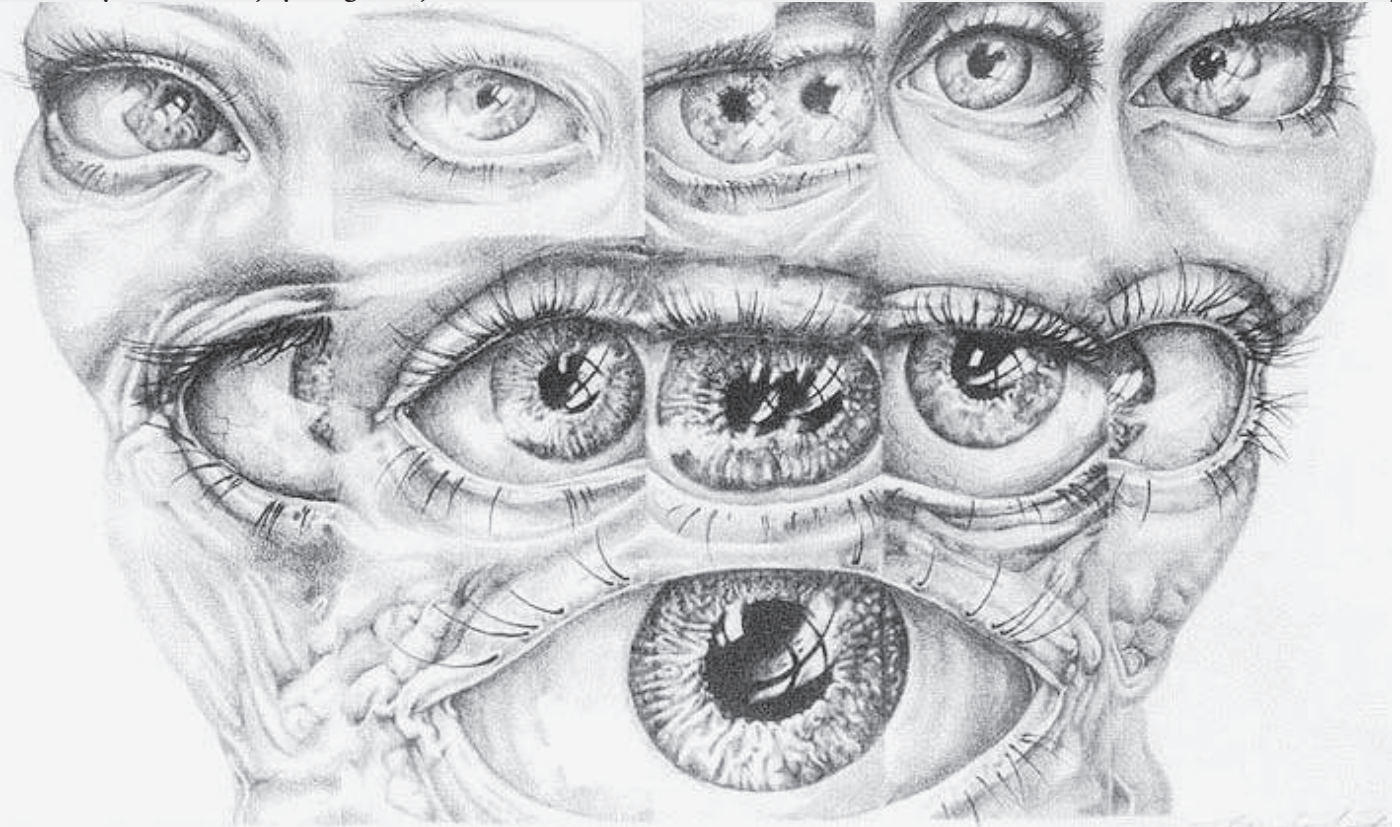
biriyim ben. Burası iyi.

Çözüm sorunun ürünü müdür, mecburiyeti mi?

Vapur batsa. Kulaç atar mıyım? Atarsam niye atarım? Yaşama sevinci, evet, saygı duyarım, saygın ama yaşama güdüsü, biraz alçaltıcı sanki.

Herkesi kullanabileceğini sananlar herkese sürüne sürüne aşınır eskir. Herkese yanaştı, herkese süründü, eskidi.

Geceleri ışıklarına baktığı yıldızların çoktan sönmüş olduklarını düşününce insanın insana ihtiyacı daha da büyüyor.

ANADOLU YAKASINDA GÖRÜNÜR OLMAK İÇİN

**İlan Reklam ve Rezervasyon
hattı için bizi arayınız**

T: 0216 457 46 46

F: 0216 457 13 12

e-mail: halkinnabzi@gmail.com

ABONELİK KARTI

3 Ay Yurtiçi 15 ₺ Yurtdışı 15 € ☐

6 Ay Yurtiçi 30 ₺ Yurtdışı 30 € ☐

1 Yıl Yurtiçi 60 ₺ Yurtdışı 60 € ☐

Adı Soyadı:.....

Adresi:.....

e-mail:.....Tel-GSM:.....

Abonelik bedelini banka hesabına yatırdıktan sonra bilgileri lütfen aşağıda belirtilen posta adresine veya e-mail e gönderiniz.

HALKIN NABZI

Bağlarbaşı Mahallesi 2. İlkokul Cad. No: 39
Cihangir İş Mrk. Kat:2 D:7 Maltepe/İstanbul/Türkiye
T: 90 216 457 46 46 F: 90 216 457 13 12
halkinnabzi@gmail.com

AKBANK Maltepe Şubesi

TL HESABI: Şube Kodu: 0029 Hesap No: 0189926 IBAN: TR 350004600029888000189926

€ HESABI: Şube Kodu: 0029 Hesap No: 0201353 IBAN: TR 880004600029036000201353

Halkın Nabzı Gazetesi

Sürelî Yayın

AHİS Reklam Organizasyon
Prodüksiyon San. Tic. Ltd. Şti.
Adına İmtiyaz Sahibi ve Genel
Yayın Yönetmeni (sorumlu)

İSHAK KARAKAŞ

Editör: Ahmet TULGAR

Görsel Yönetmen
İsmail DOĞAN

Grafik Mizanpaj
Ayda ARAZ
Kazım ÇINAR
Hakan YILDIRIM

Kurumsal İletişim
Ayşenur AKSOY

Haber Merkezi
Lale DUMAN

Kültür Sanat
Bedros DAGLIYAN

Spor
Arjen BARIŞ

Hukuk Danışmanı
Av. Uğur KARAKAŞ

Danışma Kurulu
Fehim IŞIK
Samet MENGÜÇ
Fuat TOKAT

Yer: Bağlarbaşı Mh. 2. İlkokul
Cd. No: 39 Cihangir İş Merk.
Kat 2 D:7 Maltepe - İstanbul
Tel: 0216 457 46 46
Fax: 0216 457 13 12
halkinnabzi@gmail.com
Baskı: GÜN MATBAA Beşyol
Mah. Akasya Sk No 23/A
Sefaköy-Küçükçekmece - İST.
Tel: +90 212 426 63 00

Önder Birol Bıyık

Roboski'nin Ölüler Ve Vicdan

Kirveyiz, kardeşiz, kanla bağılıyız/ Karşıyaka köyleri, obalarıyla/ Kız alıp vermişiz yüz yıllar boyu,/ Komşuyuz yaka yakaya/ Birbirine karışır tavuklarımız/ bilmezlikten değil/ fıkıralıktan/ pasaporta ısınmamış içimiz/ budur katlimize sebep suçumuz/ gayrı eşkıyaya çıkar adımız/ kaçakçıya/ soyguncuya/ hayına.../

Ne zaman Ahmed Arif'in 33 kurşun şiirinde geçen bu eşsiz dizeleri okusam, Roboski ölülerinin yarım bakışları ilişir bakışlarımın utanç çizgisine. Ahmed Arif bu şiiri tarihe '33 Kurşun Katliamı' olarak geçen, Van'ın Özalp ilçesinde öldürülen Kürt köylüleri için yazmıştı.

Tarih 1943 Temmuz'u... 3. Ordu Komutanı Mustafa Muğlalı 33 Kürt köylüsünü hayvan kaçakçılığı yaptıkları gerekçesi ile kurşuna dizdi. CHP iktidarı dönemi...

Tarih 28 Aralık 2011... 35 Kürt köylüsü F-16 uçakları tarafından bombalanarak katledildi. AKP iktidarı dönemi...

2 yıl önce Roboski'de katırlara sarak getirdiler gencecik çocukların ölü bedenlerini... Karlı tepelerin arasında kıvrılan yolların ölü taşıyan katırları, bu ülkede Kürt sorununun imgesi

gibiydi. 70 yıl önce ve 70 yıl sonra... Aynı tarih, aynı ölümlerle yazılıyordu. Devletin derinliklerinde 50 lira geçim parası için sınırlar aşıp bidonlarda benzin getiren yoksul Kürt köylülerine hazırlanan yazgı buydu işte. Katırların sırtına sarılı ölü olmak...

Ve geçen hafta askeri mahkeme Roboski Katliamı hakkında takipsizlik kararı verdi. Gerekçe "Emri uygulayanlar suçlu görülemez." Emri veren karanlık yüzleri hiç tanımadık oysa. Onlar kimlerdi, açığa çıkarmak için bir çabanızı da görmedik. Hep birlikte kalın koruma duvarları ördünüz onların etrafına.

Bir yargı düşünün ki, 35 insanın katledilme emrini kimlerin verdiğini soruşturma zahmetine dahi katlanmıyor. Normal şartlar altında kolayca teşhis edilecek emir sahiplerinin isimleri sır gibi saklanıyor. Yasaması da, yürütmesi de, yargısı da söz birliği içinde, insanın içini titreten katliamı sıradan bir iş kazası gibi gösterip üstünü kapatmaya çalışıyor.

Böyle bir ülkede vicdan mı kalır, hukuk mu kalır, adalet mi?

Bu kararlar bir kez daha vuruldu Roboski'nin bıyıkları yeni terleyen ölüleri. Ece Ayhan meçhul öğrenci anıtında şöyle der: "Buraya bakın, burada, bu

kara mermerin altında/ Bir teneffüs daha yaşasaydı,/ Tabiattan tahtaya kalacak bir çocuk gömülüdür/ Devlet dersinde öldürülmüştür." Evet, 'Devlet dersinde öldürülen çocuklar' bir kez daha öldürüldüler toprağın altında. Kendi vatandaşlarına ölüm kusan uçaklar, kendilerine dokunulmayacağına dair o yargısal güvenle tekrar üstlerine döndüler.

Aslında sivil mahkemeden alınıp askeri mahkemeye verildiğinde belli olmuştu mahkemenin kararı. Ne bekliyorduk ki! Yargılayanlarla yargılananlar aynı üniformayı girerken, 35 ölü gencin lafı mı olurdu?!

Bu karar Türkiye'de cüzamlı hukukun, hukuktan başka her şey olduğu bir kez daha ortaya koydu. Tekmili birden saf tuttular toplu bir cinayetin arkasında. Hepimiz Roboski'nin ölü taşıyan katırlarının ayak izlerini taşıyoruz vicdanımızda artık. İki yıldır Roboski ağıtları kulaklarımızı sağır ederken her sabah biraz daha azalıyoruz insan yanımızdan.

Bugün barış düşleri kuran bir ülkeyiz değil mi? Roboski ölülerine rağmen barışabileceğimizi sanan bir ülkeyiz.

18 bin faili meçhul cinayetin dosyaları tozlu raflarda farelere teslim edilir-

ken, Cumartesi Anneleri hala dağ bayır çocuklarının kemiklerini ararken barışı umutla bekliyoruz. Barış evvela kendi vicdanınla barışmayı gerektirir oysa. Bu karar sizi vicdanınızla barıştırdı mı peki? Roboski ölüleriyle barışmadan siz bu ülkede barışın geleceğini sanıyorsanız, kendinizi aldatmaya devam edin.

Ama bu ülkede bir gün barış olacak. Hem de size rağmen olacak. Bir gün özgür, demokratik bir ülke haline gelecek bu topraklar. Roboski'ye birlikte ağlamasını bilen insanlar getirecek o barışı. Ama o barışta ne bu katliamı işleyen ellerin, ne de onları aklayanların ismi cismi olmayacak.

Tek divan hiçbir zaman mahkemeler değildir şu insan denen mahlûkatın dünyasında. Bir de tarihin yargısı vardır ki, onun terazisi şaşmaz ve unutmaz. Kim, nasıl geçecek acaba o tarih denen ebedi karar defterine.

kırvem hallarımı aynı böyle yaz/ rivayet sanılır belki/ gül memeler değil/ domdom kurşunu/ paramparça ağzımdaki...

Sahi, Mustafa Muğlalı'yı nasıl bilirdiniz?

Ataşehir HDP'de kahvaltı

Halkların Demokratik Partisi (HDP) Ataşehir İlçe Örgütü Eş Başkanları geçen pazar günü halk kahvaltısı düzenledi. Güneşli bir öğle öncesi HDP Ataşehir ilçe binasının bahçesinde sunulan kahvaltıya çok sayıda partili ve yurttaş katıldı. BDP Parti Meclisi üyesi Ali Ekber Uğuz ve Ataşehir eski belediye başkan adayı ve BDP üyesi Rıza Taşdelen'in de katıldığı kahvaltıda HDP Ataşehir Eş Başkanı Mehmet Demir, BDP Ataşehir Eş Başkanı Nuran Candan ve EMEP Ataşehir İlçe Başkanı Nuri Gündoğdu da hazır bulundu.

Kadıköy’de Özel Tasarım Simit Arabaları

ÖZEL TASARIM SİMİT ARABALARI, SAĞLIK SERTİFİKALI SİMİTÇİLER

Kadıköy Belediyesi, Tasarım Atölyesine özel olarak tasarlattığı yeni simit arabalarını Kadıköy Meydanı’nda

basına tanıttı. Kadıköy’de simit arabalarına, simitçilere ve simitlere “hijyen ve estetik” standardı getiren Kadıköy Belediyesi, simitçilere zorunlu hijyen eğitimi, özel tasarım simit arabaları kullanma şartı ve sadece Kadıköy’de

üretilen simitlerin satılması koşullarını getirdi.

Sayıları 200’ü bulan simitçiler için bir dizi yeni kararlar alan Kadıköy Belediyesi, simite dair her şeyi yeniledi. Kadıköy Tasarım Atölyesi’nden tasarımcı Can Güvenir’in tasarladığı yeni simit arabalarının tanıtımı Kadıköy İskele Meydanı’nda yapıldı. İlk etap da hijyen eğitimi alan 12 simitçinin yeni arabalarıyla katıldığı Tanıtım töreni ilginç mini bir tiyatro gösterisi ile yapıldı. Simitlerini eski usul tablada satan sokak simitçisine engel olan Başkan Öztürk, simitçiyi canlandıran tiyatro oyuncusu ve belediye çalışanı Bülent Çakırer’e eldiven ve önlük giydirerek Kadıköy’de sağlıklı simit satma koşullarını anlattı. Başkan Öztürk, Kadıköy’deki tüm simitçilerin zorunlu hijyen eğitiminden geçirileceğini, sertifikası ve sağlık muayenesi olmayan simitçilerin çalışamayacağını

kaydetti. Kadıköy’de simit üreten fırınların belirlendiğini ve bunların sürekli denetlendiğini de kaydeden Öztürk, başka ilçelerden getirilene simitlerin denetimleri konusunda bilgileri olmadığı için satılamayacağını da söyledi. Başkan Öztürk, “Kadıköy’de satılan simitler güvenlidir. Vatandaşlarımız sertifikaları olan, özel tasarım arabalarda simit satan satıcılardan gönül rahatlığıyla simit alıp yiyebilirler” dedi.

ÖZTÜRK SİMİTÇİ ÖNLÜĞÜYLE SİMİT DAĞITTI, VATANDAŞ SİMİT-ÇAY KEYFİ YAPTI

Kadıköy Meydanı’ndaki simit arabası tanıtımı Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk’ün simitçi önlüğü giyip vatandaşlara simit dağıtması ile son buldu. Bedava dağıtılan simitleri alan vatandaşlar ikram edilen çaylar ile de Meydan da simit-çay keyfi yaptılar.

Ataşehir’de belediyelerin otopark kavgası

ATAŞEHİR Trio konutlarının arkasında bulunan ve otopark olarak kullanılan alan, geçici olarak İspark otoparkı yapmak isteyen Büyükşehir Belediyesi ve yeşil alan yapmak isteyen Ataşehir Belediyesi’ni karşı karşıya getirdi. Büyükşehir Belediyesi daha önce Kuşdili AVM projesi için Kadıköy Belediyesi ile karşı karşıya gelmişti. Daha sonra İBB Meclisi’nden Kuşdili Çayırı’na AVM yapılmaması kararı çıkmıştı.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Trio Konutları’nın arkasında bulunan ve Ataşehir Belediyesi’ne terki yapılan alan için belediyeye yazı yazarak, ge-

çici olarak İspark otopark uygulaması yapmak istediklerini belirtti. Ataşehir Belediyesi yetkilileri ise, belirtilen alanın, 2014 imar planlarında yeşil alan olarak planlandığını ve çocuk parkı ile insanların oturabilecekleri

yeşil alan yapacaklarını belirtti.

Geçen perşembe sabah saatlerinde otopark olarak kullanılan alana gelen Büyükşehir Belediyesi zabıta ekipleri, otoparkı boşaltmak istedi. Ataşehir Belediyesi zabıta ekipleri ise otoparkın girişini kepçe ve iş makineleri ile kapattı. Ekipler arasında zaman zaman gerginlik yaşanırken, her iki belediye yetkilileri arasında yapılan görüşmeler sonucu yazışmaların beklenilmesine kara verildi. Ataşehir Belediyesi zabıta ekipleri, kepçe ve iş makinelerini çekerek otoparkı boşaltırken, Büyükşehir Belediyesi zabıta ekipleri de Ataşehir’den ayrıldı.

Otopark olarak kullanılan alanın, imar planında yeşil alan olarak

belirlendiğini söyleyen Ataşehir Belediyesi yetkilileri, “orası, 2014 imar planında yeşil alan olarak belirlendi. Büyükşehir Belediyesi bize bir yazı yazarak, yeşil alan düzenlemesi yapılınca kadar geçici olarak İspark otopark uygulaması yapmak istediklerini belirtti. Biz de, yeşil alan planında olduğu ve uygulama yapacağımız için bunu kabul etmedik. Bu alanı, ilçe belediyesine terki yapıldığı için, biz de imar planı çerçevesinde yeşil alan uygulaması yaparak, park alanı olarak yapacağız. Ukame kararının iptali başvurusu yaptık. Yazışmalar devam ediyor. Yazışmaların sonucuna göre ne karar verilirse o uygulanacak” dediler.

Geçen perşembe sabah saatlerinde otopark olarak kullanılan alana gelen Büyükşehir Belediyesi zabıta ekipleri, otoparkı boşaltmak istedi.

Heybeliada'da gazeteci forumu

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) ve Adalar Belediyesi'nin ortaklaşa düzenlediği “Türkiye’de Gazeteci Olmak... Gazeteci Ölmek...” başlıklı forum, Heybeliada’daki Bahar Café’de gerçekleştirildi.

Forumda, Türkiye’de basın ve ifade özgürlüğü konusunda yaşanan problemler ve gazetecilerin sorunları ele alındı. Toplantının açılış konuşmasını Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Turgay Olcayto ve Adalar Belediye Başkanı Dr. Mustafa Farsakoğlu yaptı.

TGC Başkanı Turgay Olcayto: 10 Ocak Çalışan Gazeteciler için önemli bir tarihti. İlk defa gazetecilerin daha rahat koşullar altında çalışması için 10 Ocak 1961’de ilk kez çalışan gazeteciler için 212 Sayılı Yasa çıkmıştı. O tarihten bu yana onca yıl geçti ama gazetecilerin sorularına eğilen hiçbir iktidar çıkmadı. Tersine gazete patronlarının işleri kolaylaştırıldı. Gazetecilik sahada görev yapan; muhabir, kameraman, foto muhabiri arkadaşlar için giderek çok ağırlaştırılan, baskı altında kalan bir meslek olmaya başladı.

Adalar Belediye Başkanı Metin Farsakoğlu: Yaşamımız boyunca iktidarların halkın özgürce haber almasının önünü açma yerine halkın özgürce haber almasını nasıl önleriz diye zaman zaman çok ciddi çabalar harcadığı görüyoruz. Özgür basınının çalışanlarını susturmak, gazetecileri öldürmek, işsiz bırakmak, basını yönlendirmek suretiyle aslında demokrasiye uygun olmayan bir tutum ve davranış içinde olduğunu görüyoruz. Demokrasinin temeli insan haklarıdır. İfade özgürlüğü de en temel haklardan

biridir.

TGC Genel Sekreteri Sibel Güneş: Türkiye’de son 10 yılda gazeteciler üzerinde baskı giderek yoğunlaştı. Sermaye, siyaset, medya sarmalında emek göz ardı edildi, sansür ve oto sansür gazetecileri mesleklerini yapamaz hale getirdi. Yalnız Gezi Olaylarından bu yana 150’ye yakın gazeteci sadece düştükleri ifade ettikleri için işsiz kaldılar.

Gazeteci Yasemin Arpa: Gazeteci olmak ile gazeteci ölmek bıçağın iki ucu gibi... Bu mesleği hakkıyla yapmak isteyenlerin önünde böyle bir sınav var. Ben 20 yıllık gazeteciyim, son 10 yılda gazeteciliğin yapılma biçimi çok değişti. Ocak ayı kıyım ayı oluyor. Yeni yıla beklentilerle giriyoruz, biri buna hakkımız olmadığını düşünüyor ve haddimizi bildiriyor. Susturarak, öldürerek... 90’lı yıllarda öldürerek susturuyorlardı, şimdi cezaevlerine tıkarak, mesleğimizi yapamaz hale getirerek, işsiz bırakarak, koşullarımızı ağırlaştırarak yapıyorlar. Örgütsüz olmamızın bunda payı var. Gazetecilerin sadece yüzde 1 sendikalı... Uğur’suz geçen 21, Metin’siz geçen 18, Hrant’sız geçen 7, Abdi ipekçi’siz geçen 35 yıl. Onları unutmamak için kendimize sorular sormalıyız. Niçin onlar aramızda değil? Öğrenilmesini istemedikleri gerçekler nedir?”

Gazeteci Ahmet Tan: Arkamızda gördüğümüz “Öldürülen Gazeteciler” tablosu utanç tablosudur. 1974 yılından 2009 yılına kadar buradaki öldürülen çoğu Cumhuriyet’ten meslektaşlarımızı tanıyorum. Bu listedekiler

yazı insanı. Bu ülkeye hiç kötülüğü dokunmayacak faaliyet varsa yazıyla yapılan faaliyettir.

Şair, Yazar Atıl Behramoğlu: Gazeteciliğin günümüzde pek çok sorunu var. En başta gazetecilerin özlük sorunları geliyor. Gazete emekçileri üzerinde durmamız ve düşünmemiz gerekiyor. Nedir gazete? Gazete genel olarak medyadır. Enformasyon demektir. İnsanlara haber bilgisi aktarmaktır. Bir yazar, şair olarak kaygımı dile getirmek isterim. İnsan eşittir enformasyon değildir; insan daha derinlikli bir şeydir. Bilgi daha çok kitapladır. Bilgiyi kitaplardan öğrenmemiz gerekir. Gazeteye bilgiyi eşit saymak çok yanlıştır. İnsanın sağlıklı gelişmesi için kişiliğinde derinleşmesi için gazeteden çok kitaplara yönelmesi gerekir. Medyanın enformasyon zehirlenmesine engel olmak için medya ahlakının öne çıkarılması gerekir.

CNNTürk muhabiri Göksel Göksoy: Gazeteciliğin zor yapıldığı dönemlerden geçiliyor. Özellikle bu dönemde kadın gazetecilere uygulanan psikolojik şiddetin (mobbing) etkisinin arttığını düşünüyorum.

Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü Türkiye Temsilcisi Erol Önderoğlu: Gazetecilerin cesareti kırılıyor

İlk araştırmam Metin Göktepeli’nin ölümüydü. Türkiye Metin Göktepeli cinayetinden sonra basın özgürlüğü konusunda gündemden düşmeyen bir ülke oldu. Uluslararası Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF) örgütü, 2012 yılında Dünya Basın Özgürlüğü Sıralaması’nda Türkiye’ye 179 ülke içerisinde 154. Sırada yer verdi. Bu sıralamaya etki eden en önemli etkenlerden birkaçı, gerek yazılı gerekse yazılı olmayan sansür mekanizmalarının tüm canlılığı koruması, yazı işlerinde gaze-

tecilerin diken üstünde çalışmalarıdır.

Evrensel Yayın Yönetmeni Fatih Polat: Türkiye Gazeteci Olmak, Türkiye’de Gazeteci Ölmek başlığından bir adım geriye çekildiğimiz zaman ‘Türkiye’de olmak, Türkiye’de ölmek’ gibi bir başlık var. Bizim yaşadığımız gerçeklerin bununla alakası olduğunu düşünüyorum.

32. Gün Programı Yayın Yönetmeni Hilmi Hacaloğlu: Gazetecilerin umutsuz olma gibi bir lüksü yok. Biz her zaman umutlu olmalıyız, her zaman çatlaklardan sızmalıyız.

Apoyevmatini Yayın Yönetmeni Mihail Vasiliadis: Ellerimiz temiz mi?

Gazeteci olmak ve gazeteci olduğu için ölmek ya da öldürülmek, kaderin içinde başa gelir.

Cumhuriyet Vakfı Başkanı Orhan Erinc: İnanmamız gerekiyor

Eskiden yazı işleri müdürleri ya da genel yayın yönetmenleri kendilerini patron vekili saymazlardı. Gazeteci sayarlardı. Örneğin Abdi Bey, Milliyet Gazetesi Genel yayın yönetmeni olduğu dönemde kendisini işçi saydığı için o dönemdeki adıyla İstanbul Gazeteciler Sendikası’nın bugünkü adıyla Türkiye Gazeteciler Sendikası’nın başkanlığını yapıyordu.

Cumhuriyet Yazarı Şükran Soner: Türkiye’de Gazeteci Olmak Gazeteci Ölmek başlığı, onuruyla gazetecilik yapılabildiği, gazeteci olarak sağlıklı ölebildiği, öldürüldüğü değil, bir ülkede insan hakları, hukuk devleti düzeni ve demokrasinin geçerli olması gerektiği ilişkisini anlatıyor.

TGS Başkanı Uğur Güç: Günümüzde sendikalı çalışan gazeteci oranı yüzde 1’dir. Gelin sendikamıza destek çıkalım, örgütlü olalım.”

Derin bir güven bunalımına doğru

ANAP Eski Genel Başkanı
İktisatçı

Nesrin NAS

17 Aralık rüşvet ve yolsuzluk operasyonu ile başlayan kriz kontrol- den çıkmış görünüyor. Bu krizin zaten sınırları belli belirsiz olan ‘kuvvetler ayrılığı’nı tümünden sonlandıracağına çoğumuz ihtimal vermiyorduk. Ama görünen o ki, gidişat o yönde. Eğer son dakikada Başbakan, şöyle bir geriye çekilip, yarattığı eserine uzaktan bakmaz ve iktidarının birgün el değiştirebileceğini aklına getirirse belki hızla duvara çarpmadan frene basılabilir...

İçinde yaşadığımız krizi birçok uzman ‘devlet krizi’ olarak tanımlıyor. Çok da haksız değiller. Aslında, bugün karşı karşıya olduğumuz sorunların birçoğu 19. Yüzyıl Osmanlı modernleşmesinde ortaya çıkan ve kuvvetler ayrılığından kadın- erkek ilişkisine ve Kürt sorununa kadar geniş bir yelpazeye yayılan, hâlâ çözüm bulamadığımız konular. Yıllardır halının altına süpürdüğümüz bu sorunlar bugün tüm çıplaklığıyla ortalığa saçılmış durumda. Öyle ki, devletin, devlet olma niteliğini ona kazandıran kurumsallığı ve meşruiyeti büyük ölçüde tartışmaya açılmış görünüyor. Çatışma her geçen gün şiddetleniyor. Çatışmanın tarafları bir ‘Pirus’ zaferine doğru hızla koşuyorlar.

Daha dün kadar darbecileri yargılamakla, askeri vesayeti kaldırmakla övülen ve övünen hükümet, aniden birilerinin ‘milli orduya’ kumpas kurduğundan söz ediyor... Rüşvet ve yolsuzluk soruşturmalarına karşı, dün ‘darbeci’ dedikleriyle ittifak kurmaya çalışıyor. Bir yandan da başta internet olmak üzere sansürün alanını genişletmeye uğraşıyor.

Toplumsal büyük çoğunluğu bu yaşananlar karşısında derin bir sessizliğe bürünmüş durumda. Başına gelebilecekleri hissediyor ama tepki vermekten kaçınıyor. Çünkü müthiş bir “güven” erozyonu yaşanıyor. “Milli orduya bile kumpas kurdular” sözü toplumda devasa bir ‘güven bunalımını’ tetikliyor. Elinde topu, tüfeği olan orduya

bile “kumpas” kurulduğu tezi 12 yıl ülkeyi yöneten iktidar tarafından dile getiriliyorsa, bu topraklarda sürekli egemen olanların tokatını yemiş olan sıradan insanların içine düştüğü çaresizliği anlamak zor olmasa gerek.

Öyle görünüyor ki, bu krizden geriye elimizde “derin bir güven bunalımı” kalacak. Bu çatışmanın en coşkulu havarileri, ateşin üzerine benzin dökerken bir toplumun en kritik faktörünü, “güven”i, yok ediyorlar.

Bireylerin birbirleriyle ve kurumlarla arasındaki her ilişkiyi düzenlemeye ve yasalarla tarif etmeye kalktığınıza ortaya son derece karmaşık bir mevzuat ve yönetilemeyecek bir yapı çıkar. O nedenle topluluklar ve toplumlar güven duygusunun altında paylaşılan ‘ahlaki norm’lara tutunurlar. Mesela bir ülkenin yargısının ordusuna kumpas kurmayacağına, bir doktorun hastasına bilerek zarar vermeyeceğine, bir polisin suçluyu bırakıp suçsuzun peşinden koşmayacağına güveniriz.

Güven, öyle bir gecede ya da bir yasal düzenlemeyle yaratılamaz. Gü-

ven, toplumun bireylerinin çok uzun bir zaman diliminde ortaklaşa paylaştıkları normlara dayalı olarak ortaya çıkar. Bu normlar Tanrı, adalet, devlet, aile gibi derin değerler hakkında olabileceği gibi, yöneticilerin ülkenin hazinesini koruyacakları, vergilerin en doğru şekilde harcanacağı, suç işleyenlerin adalet önünde hesap vereceği, bir annenin çocuğunu hep sevip koruyacağı gibi dünyevi konular üzerine de olabilir.

Güvenin yüksek olduğu toplumlar, ilişkilerinin kapsamlı yasal düzenlemeler ve sözleşmelerle belirlenmesine ihtiyaç duymazlar. Zaten hakları yasalarla güvence altına alınmıştır ve devlet organizasyonunun gücü yine yasalarla sınırlandırılmıştır. Yargıları hem bağımsız hem de tarafsızdır. Yargının bile hata yapmayacağına, hele hele birilerine “kumpas” kurmayacağına, suçluyu cezalandıracağına, suçsuzu aklayacağına güvenirlir. Bu çerçeveye oturan ahlaki uzlaşma, o toplumun bireylerinin birbirlerine karşılıklı olarak güvenecekleri bir zemin yaratır.

Güven, bireysel değerlerden zıya-

de toplumsal değerlerin hakim olmasıyla oluşur. Her toplumda kurumlar düzenli olarak yeniden yaratılır, yok edilir, yeni kurumlar ihdas edilir. Yani değişim esastır. Güvenin olduğu toplumlar, yerleşik değerleri sayesinde büyük krizler yaşamadan değişime uyum sağlar ve geleceğe akarlar. Güven düşerse ya da büyük bir güven erozyonu söz konusuysa, o toplumlarda değişimin maliyeti çok sarsıcı olur. Çoğu zaman krizden krize sürüklenirler ve en sonunda kendilerini çatışmaya, müzakereye ve yeniden sözleşme yapmaya zorlayan bir ortamda ve aşırı düzenlemelerden oluşan bir dünyada bulurlar. Güvenin yerini devasa bir yasal organizasyon alır. Bu toplumların bireysel özgürlük alanını genişletmeleri, refahlarını artırmaları ne yazık ki hemen hemen imkansızdır.

Bu sorun, şimdiye kadar çözmeden hasıraltı ettiğimiz sorunlara benzer. Bu krizi, ‘neden’ sorusu kadar çözüme odaklanan ‘nasıl’ tartışmadan aşamayız. Bunun da yolu ifade özgürlüğünü tam manasıyla sağlayabilmekten yani demokratik bir yönetimden geçiyor...

VİYANA'DAN

Erdal Boyoğlu

Asurlar;

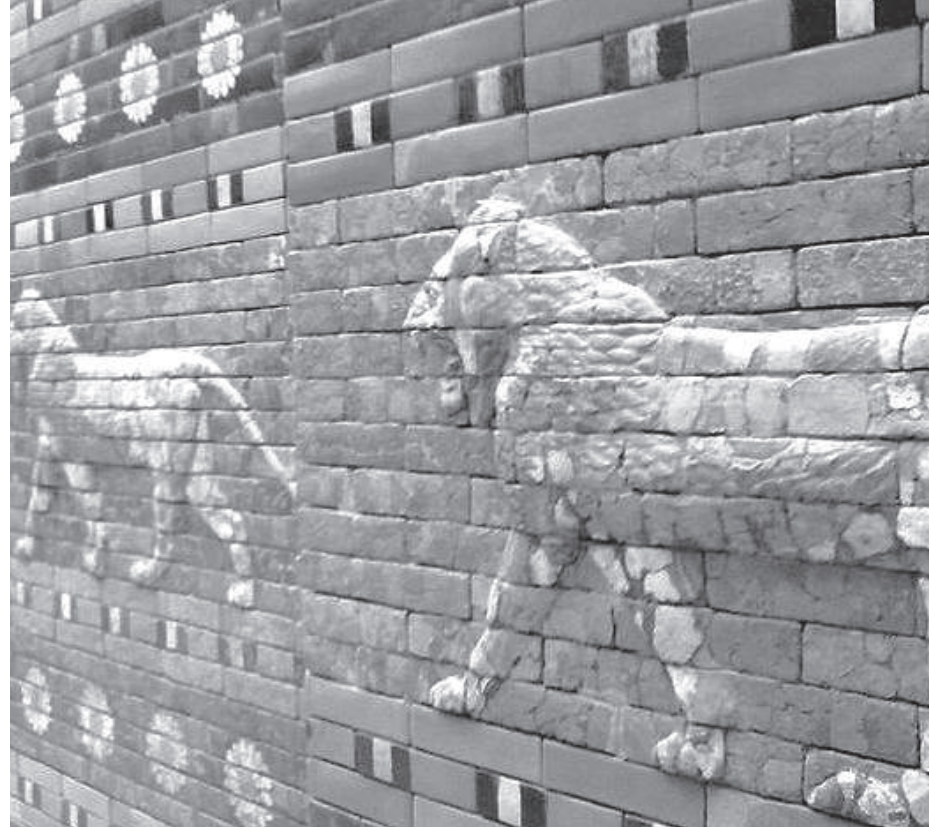
SÜRYANİLER, KELDANİLER, NASTURİLER, MARONİLER, MELKİTLER

Anavatanlarından sürülen kadim hakların başında Asuri-Süryaniler gelmektedir. Artık sürekli bir sürgünü yaşayacak olmanın sembolü varsa o da “Asuri-Süryani sorunu”dur. Her halkın tarihinde hüznün dolu sayfalar mutlaka vardır. Ancak bazı olaylar var ki, söz konusu halkın tarihine imhacı ve inkarcı yöntemle ortadan kaldırılmak istenen halkın başında gelmektedir Asurlar. Tarihte aldıkları ağır yenilgilerle dünyanın birçok yerine savrulan Asurlar, halen sürgünde yaşayan bir halktır. Anadolu’da halen varlığı tanınmayan ve bilinmeyen bir halktır.

Asurların tarihinin inkarcılıkla devam ediyor olması tarihin acısıdır. İşte tarih, bu acılarla tanık oluyor Asurların tarihine. Mimari, felsefe, resim, şiir, müzik ve antik çağın gelişmesinde önemli çekişmeler baş gösterdiğinde Babiller’in önemli bir misyonu vardı. Hristiyanlığı dünyada ilk kabul eden Asur kralıdır. Kendiliğinden kabul eden uygarlıktır. Ne bir savaş ne de bir dayatma var. Oysa Anadolu coğrafyasında Müslümanlığın yayılmasında kan ve katliamlar vardı. Arap istilacıları her tarafa kan kusturuyordu. İslam dinini seçmeleri için. (Daha geniş bilgi için “Nasıl Müslüman Olduk”. Erdoğan Aydın.) Din adına halklar birbirini boğazlarken Asurlar baskı ve savaş olmadan İsa’nın saflarına geçti.

Binlerce yıl süren tarih seyri içinde günümüz gelişmelerine temel teşkil etmiş alfabeyi, tekerleği, matematiği vb. tarihe armağan eden bir uygarlık Asurlar.

Asuriler’in dili Sami halklarının kullandığı Aramca’dır. Süryani, Keldani, Nasturi, Maroni, Melkit, Kenanlar, Asurlar’ın Hristiyan din mezhepleridir. Yezidiler’in belli bir kesimi Asuri Hristiyan’dır.(Kürt Yezidiler de var.) Asurlar, yukarı Mezopotamya’nın en eski halkıdır. Asurların buradaki varlığı M.Ö. 5500’lü yıllara dayanır. Demircilik ve çeşitli aletler geliştirilerek yerleşim alanları geliştiriliyor, M.Ö 3400 yıllarında ilk şehir kuruluyor, tarlalar ekiliyor, çamurdan yazılar, resimler ve hayvan figürleri yapılıyor. M.Ö 2334-2279 yıllarında Büyük

Sargon en büyük ve en geniş Akkad İmparatorluğu’nu kuruyor. Mısır’dan Irak’ın güneyine, Anadolu, Muş, Van Gölü, Kızılırmak boyu, Malatya, Kayseri, Tarsus’a kadar. Asurların Başkenti Asur’dur. M.Ö. 1500 yıllarında demircilik geliştiriliyor. Babil İmparatorluğu, Hammurabi döneminde kanunlar geliştiriyor, Hammurabi Kanunları adında.

Babil düşüyor M.Ö. 539 yılında Pers Kralı Kyros, Babili ele geçiriyor. Pers Kralı Kyros tarafından yenilgiye uğratılan Asurlar, Pers Hükümdarlığı’nın boyunduruğu altına giriyor. M.Ö. 300 yılında Büyük İskender, Kyros’u yenerek Babil’i ele geçiriyor. (Kaynak: Historischer Welt Atlas) Melkitler; Kral’a tapanlar. Maroniler; Papa’dan sonra gelen din adamının yolundan gidenler. Nasturiler; Antakya Kilisesi tek ve ilk kilisedir. Nastur bir din adamının ismidir. Yenilikçi bir dini anlayışı geliştiriyor. İsa’dan 400 yıl sonra Konstantinople’de (İstanbul) kiliseden aforoz ediliyor. Maroniler, Lübnan’da yaşıyor. Melkitler, Antakya Kilise’sine bağlı. Keldaniler, Babil’de hem din olarak hem de halk olarak varlıklarını gösteriyor. Asur halkı içinde bir de Yezidiler var; Hristiyanlığı kabul edenler. Asurlar’da bir kral yaşar adı Temuz,

sevgilisi de İştar. Bunlara “tabiatın, güzelliğin ve aşkın allahı” deniliyor. Asuruce “Melko”, kral demek. Melko Temuz’un, zaman içinde Meleke Taus olduğuna inanılır. Melek Taus, Yezidiler’in inandığı bir dinin adıdır.

Asurlar’dan kalan Hesno Kifo, “dağ gibi mağaralar, kaleden mağaralar” anlamına geliyor. Günümüz adıyla Hasan Keyf, sonradan isim değişikliğine uğruyor. Asıl adı Hesno Kifo’dur. Bir başka örnek ise Asurlar’dan kalan Melitene şehrini Malatya diye bilmekteyiz. Arkeoloji dünyası Yukarı Mezopotamya’nın uygarlıkların beşiği olduğunu söylemektedir. (Mezopotamya, Yunanca “iki nehir arası” anlamına geliyor) Dicle - Fırat havzasında Akkad-Asur ve Sümer İmparatorluğu

kuruldu. I.Babil ve II. Babil Devleti Asurlar’ın önemli tarihsel varlıklarıdır. M.S. 166 yılında da Urfa’da Abgar Krallığı Asurların son devleti oluyor. Asurlar, tarihte aldığı savaş yenilgileriyle Roma, Pers, Bizans, Arap, Selçuk ve Osmanlılar’ın egemenliğine girdi.

1.Dünya savaşından sonra Asurlar da Kürtler gibi dört parçaya bölündü. İran, Irak, Suriye ve Türkiye arasında parçalandılar. Mezopotamya’da en yoğun oldukları bölge Mardin-Midyat yöresidir.

Türkiye’deki Müslümanlaştırma politikası Asuriler üzerinde zorbaca ve baskıcı oldu.1900 yılların başında II Abdülhamit’in Pan-İslamizm tezi Asuriler üzerinde terör estirdi. İşbirlikçi Asiretçi Sunni Kürtler, müslümanlık etkisiyle birlikte yaşadıkları bölgelerde Asurilere karşı sindirme hareketine girişti. Yani Osmanlı’nın Hamidiye Alayları Hristiyan halklara karşı büyük katliamlar yaptı. Kürtler ile Süryaniler arasındaki çatışma Müslümanlık-Hristiyanlık çatışmasıydı.(Hamidiye Alayları çoğunluk %95 olarak Kürtlerden oluşturulmuştu.) İşbirlikçi Aşiretçi Kürtler’in yaptıkları olumsuzluklar için bugün hala Süryaniler içinde Kürtler’e karşı kin ve nefret güdenler var. (Bir dönemler gerici-dinci ve aşiretçi ilişkilerin hakim olduğu Mezopotamya’da, Bugün Kürtler ve Kürt halkının temsilcileri, Süryaniler’le dostluk ilişkilerini benimsiyor. Kürtler, Süryaniler’le çok güçlü siyasal ilişki içindeler. Kürtler, geçmiş olumsuzlukların “ihanetçiliğin” hesaplaşmasını dayanışma mücadelesiyle pratikte göstermektedir.)

Devam edecek

Şantiyeci Başkan Ekşi, 3. Köprü'yü yerinde inceledi

AK Parti Maltepe Belediye Başkanı A. Adayı Kadem Ekşi, Genel Başkan Yardımcılığı yapmış olduğu Mimar ve Mühendisler Grubu'nun düzenlediği ; "3. Köprü ve Kuzey Marmara Otoyolu"nun incelendiği teknik geziye katıldı. 3. Köprü'nün, Garipçe Köyü'ndeki şantiyesini gezen Ekşi, köprünün yapım aşamasında gerçekleştirilen çalışmalar ve genel özellikleri hakkında ICA yetkililerinden bilgi aldı.

Ekşi, mühendis gözüyle Üçüncü Köprü'yü değerlendirdi

Yavuz Sultan Selim Köprüsü'nün teknik bilgilerini alarak, yetkililerden mühendistiki testlerle ilgili bilgiler alan Ekşi; "3. Havalimanı'nın da yapılmasıyla birlikte bu projenin misyonu daha da artacaktır fakat gerçekleştirdiğimiz incelemeler doğrultusunda projenin her anlamda eksiksiz olduğunu görmekteyiz. Ayrıca depreme ve rüzgara dayanıklılık özelliği ile yük taşımacılığının da yapılmasına rağmen ne

kadar güvenli bir köprü olacağını görmüş olduk. Aldığımız bilgiler ve yaptığımız incelemeler doğrultusunda köp-

Bu proje Zümrüdü Anka Projesidir

rünün deprem ve rüzgar yükü esasına göre tasarlandığını; belirtildiği gibi 2 bin 475 yıl olası bir depreme karşı stabil halde kalabilecek özellikte olduğunu mühendisler olarak gördük," dedi.

Şantiye gezisi öncesinde 414 kilometre uzunluğundaki Kuzey Marmara Otoyolu ile 1408 metrelik Yavuz Sultan Selim Köprüsü'nün fiziki ve teknik özelliklerinin anlatıldığı toplantıya katılan Ekşi, Türkiye ve İstanbul adına büyük önem taşıyan bu proje hakkında sorduğu sorular ışığında

bilgi aldı. Projeyi yerinde inceledikten sonra mühendis gözüyle açıklama yapan Ekşi; "1408 metre uzunluğu ve 59

metrelik genişliğiyle Yavuz Sultan Selim Köprüsü, ülkemiz ve İstanbul için vizyonu yüksek, büyüme ve kalkınma refleksleri adına önemli bir projedir. Bu köprü tasarımı, dört gidiş dört geliş olmak üzere sekiz şerit araç yolu ve iki şerit raylı sistem hattıyla, ortalama

İncelemeler doğrultusunda projenin her anlamda eksiksiz olduğunu görmekteyiz.

320 metrelik kuleleriyle dünyada bir ilk olma özelliğini taşıyor. 2015 yılında bitirilmesi planlanan proje ile birlikte ulaşımın İstanbul'un kuzey aksına da kaydırılmasıyla birlikte İstanbul trafiğinde büyük rahatlamalar olacak. Özellikle ağır taşıt trafiğinin tamamının 3. Köprü'ye alınmasıyla birlikte küçük taşıtlar sınıfına giren araçların trafik hareketliliği hızlandırılmış olacak. İnşallah proje bittiğinde bu rahatlamayı Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet Köprüleri'nde bizzat göreceğiz. Yeşilin ve doğanın en az zayıyata uğratıldığı proje, aynı zamanda yeniden en fazla ağaçlandırmanın yapıldığı bir proje olarak da dikkat çekiyor. İstanbul'un kuzey aksına yapılan karayolu projesindeki kavşak, viyadük ve yeşili de içinde barındıran ekolojik köprü çalışmalarının da gayet başarılı olduğunu görüyoruz," diye konuştu.

Mustafa İşitmez

2. Aybike Betesni Dönemi

Söz, döner dolaşır da, tertemiz kollarını atmosfere gerine gerine uzatan o güzel ağaçlara gelir. Onlar senelerce tüm zalimane tehditler altında, kollarını kıvıra kıvıra gök kubbeye uzattılar. Aybike-can kimi kez zaten önlerinde saygıyla eğilmiştir, her eğilişinde uzun sırma saçları da yerleri süpürmüştür. Tarihin derinliğinden ve kültürel külliyattan o gibi anlara süzülüp gelen, elbette yüce bir panteizmdir, terimsel anlamından ziyade, Aybike'nin gamzelerine öylesi anlarda yuva yapan panteizm muştusu, içgüdüsel ve samimi olmuştur. Her seferinde.

O ağaçlar ki türlü türlü üretkenlik üzerlerinden sarkar. Bizim saya saya bitiremediğimiz mevsimler boyunca. Ne hoş kokar içleri meyvelerin, kıyıp onlara, koparıp dallarından, içlerini açtığınızda. Muhtelif kereler.

O yemişler Aybike'nin sinesi üzerine de düştü zamanla, iki adet olmak üzere ve olgunlaşarak. Hem zaten, güzel gözlü bir merkebin güzel gözlerinden de kaçamayan bu iki yemiş, ortaları aşayan bu ergen memeler, eril olan ne varsa, işte onlar ve o nevi şeyler için her daim iştah açıcı olmuştur.

Misal komşunun güzel gözlü eşi dedi. Onları uzaktan görür görmez

aşık oldu onlara. İçlerinde, derinlerindeki kokuyu duymuş gibi alacalı burnuyla, o burnun büyükçe delikleriyle. Eşeklere günah yazılmaz, neyse; zira onlar insanlığın muhtelif yüklerini sırtlanagelmıştır. Onlardır işte, köpekler gibi, sadık hizmetçileri, birer meta olarak onları alıp satan sahiplerinin. Olagelmek böyle bir şeydir, eşekler için.

Sonbahar. Muhallebi gibi ılık, yumuşak günler. Bulutlar da kıvamlanmağa başlamış, ağlamaklılar biraz. Sonbaharın sarı bir durgunluğu olur, sonra zaten ortalık karışır, çamura keser ve soğur. Sevda ağaçlara baktıkça bu demlerde bunları düşünür dururdu. Bir eli havada kalırdı, öyle dakikalarca, düşen bir yaprağın da seyrine dalardı.

Bir ikinci vaktinde böyle sıradan bir sonbaharın, hayatının on beş yahut on altıncı sonbaharının, gündelik miskinliğini ve etrafını boş gözlerle tasma etme seansını icra ederken Aybike, cismiyle uzaktan uzaktan komşunun eşi Murteza'nın dikkatini cezbetmiş. E hayvan bu, güdülerini pekala karışa da bilir.

Velhasılı, bu güzel gözlü eşiğin iki arka bacağına arası da o anda, Aybike

biçimli cismiyle uzaktan uzağa onun gözüne girer girmez, kabarıvermiştir. Kabardığıyla kalsa yine iyi, bir de ok gibi aynı minvali, Aybike'nin oturup sifinmekte olduğu ağaç kökünü göstermiş; bir de biçare hayvanı olanca süratiyle komşu bahçeye doğru sürüklemiştir.

Aybike kulağına tıpır tıpır çalınan eşek nalı seslerine bir an kulak asmamıştı. Murteza'yı seçti uzaktan, ve evet, komşunun melek gözlü boz merkebi Murteza'yı tanıdı, hatta güzel başını öne eğerek belli belirsiz selamladı bile onu. Oysa az sonra anladı ki oturduğu yerden kalkması lazım gelirdi, zira nedeni çabucak kestirilemez bir telaşla dört nala koşan bu ergen eşek besbeliydi artık, ha bire üzerine geliyordu. Hem de malafatı bir hayli kabarık bir halde. Oralarda kız-oğlan-kız olarak da tabir edilen gözleri büyüdü, ürküverdi Aybike. Neyse ki bacakları ve aklı, çabukluğuyla nam salacaktır sonradan, ürkekliğinden evvel davrandı. Nylonlarını salıverip ayağından, çıplak pembe ayaklarıyla, az önce sırtını verdiği ağaca bir çevik tırmanırverdi de kurtardı kendini.

Velhasıl, ne istersin bre Murteza, hoş, kışt, dediyse de artık ağacın te-

pesinden, dinletemedi bu zavallı çüşü azmış hayvancağıza. Hayvan o ağacın altında, iri gözlerini yuvalarında çevire çevire ve yüksek perdeden anıra anıra, Aybike'ye ve tutulduğu gözüne olan aşkını ilan ederken akşamı getirdi.

Aybike uzun uzun baktı, kendini garantiye almış bir kedi misali: bu susmayan eşiğin sürmeli gözlerinde, ayrı ayrı oynayan başında ve kulaklarında, hatta yer yer dışarı uğrayan o koca dilinde, baktı da bazı anlamlar aradı. Lakin beyhude.

Bir zaman geçti, Murteza'nın sahibi, Kel Süleyman çıkageldi. Kuduz gibi anıran eşiğini ağacın altından çekeleye iteleye toplarken bir Aybike'ye, bir de merkebinin şahlanmış mokarına öfkeli öfkeli baktı. Tövbe tövbe dışında tek kelam söylemeden döve döve çekti, götürdü eşiğini.

Aybike, şaşkın ve suskun, artlarından baktı kaldı. Süleyman bahçe kapısını tırkazladı. Eşiği bu kez daha sıkı, direğe bağladı. Aybike ağaçtan indi, şimdi yalnız sesleri geliyordu, Süleyman eşiğini bir temiz pataklıyor, tembihliyordu.

-Ayıptır zürafanın boyunduruğu.

Engin Özkan'ın Çalışmaları Artarak Devam Ediyor!

CHP'nin 36 yaşındaki genç ve dinamik belediye başkan aday ada-

yı Engin Özkan çalışmalarına hız verdi. Aday adaylarının Anakara'da

kulis yaptığı bir dönemde yüzünü Maltepe halkına ve CHP örgütüne doğru çevirmiş olması dikkatlerden kaçmıyor. Geçen hafta içinde Büyük Bakkalköy Mahallesi'ni ziyaret edip halkın sorunlarını dinleyen Özkan, Feyzullah ve Gülsuyu Mahalleleri'nde de toplantılar yaptı.

Projeleri, siyasi bilgisi ve nazik tavırları ile ön plana çıkan Özkan, gün geçtikçe daha çok sempati kazanıyor. 6 aydır anlattığı projelerin, diğer adaylar tarafından paylaşılmasını ise mutlulukla karşılayan Özkan, önemli olanın bu projelerin hayata geçmesi ve Maltepe halkının mutlu olması olduğunu belirtiyor. "Makam değil, hayallerimizi hayata geçirmek için fırsat istiyoruz" söylemi ile yola çıkan Özkan, bugüne kadar sokaklara resim ve benzeri afişler asma-

dığını, belediyenin CHP yöneticileri tarafından yönetildiği bir ilçede asmayı da doğru bulmadığını, halkın gözünde bir kargaşaya sebebiyet vermek istemediğini, söylüyor.

Sokağa yönelik bir reklam çalışması yapmamasına rağmen, Maltepe'de bilinirliğinin arttığını gözlemliyoruz. Kendisinin ve ailesinin tüm hayatının gözler önünde olduğunu söyleyen Özkan, Maltepe'nin demografik ve sosyolojik gerçekleri göz önünde tutulduğunda, Gezi Direnişi'nin ve son olarak yolsuzluk dalgasının iktidarı esir aldığı görüntüsünün topluma yayıldığı bir dönemde, Maltepe'de en yüksek oyu kendilerinin alacağını ifade ediyor.

Taşkışla Cad. Maçka Demokrasi Parkı Yanı No:19
Maçka/İstanbul
R: +90(212) 219 30-31
www.capamarka.com.tr info@capamarka.com.tr

Neden HDP ?

Yaklaşan yerel seçimler öncesinde her parti haklı olarak kendi propagandasını yapmaktadır. CHP, AKP'yi son günlerin gelişmeleri ve ortaya çıkan kimi belge ve bilgiler doğrultusunda yolsuzluk ve hırsızlık üzerinden vurmaya çalışırken, karşı taraf yani AKP ise bugüne kadar gerçekleştirdikleri projeleri saydıktan sonra bundan sonra yapacakları "yol, köprü, çılgın proje vs." teminatı vererek seçmenlerden bir kez daha oy istemektedir. Diğer taraftan MHP de boş durmuyor ve her zamanki gibi tekçilik, ırkçılık ve faşizmin temsilcisi olarak seçimlerde oy talebinde bulunuyor ama öyle görünüyor ki Türk milliyetçisi kesimleri bile eskisi kadar heyecanlandırmıyor. Çünkü halklar yalansız, dolansız, sömürsüz bir dünya istiyor. Peki, halkların bu talebini karşılayacak bir siyasi oluşum yok mu? Muhalif partilerin arasından sıyrılan?

Kürdistan'da bunun hangi parti olduğunu Kürtler, yurtseverler uzun senelerden beri biliyor. Kürt Siyasal Hareketi'nin yaslandığı BDP'dir bu.

Bu yerel seçimlerde Batı'da ise BDP'nin yaslandığı halk kesimleri ve sol, sosyalist tabanın en geniş parçası ile bütün ezilenler, demokrasi cephesi Halkların Demokratik Partisi saflarında yer alıyor ve güçlü bir muhalefet oluşturuyor.

Evet, bu yerel seçimler öncesinde halkların birikmiş taleplerine cevap verebilecek, hem de bunu yaparken Türkiye'nin gelecek vizyonunu ortaya koyacak, yeni bir model sergileyen bir parti var artık.

Evet, halkçı temeli, yerinden yönetim ve demokratik özerk anlayışı ile ulusal ve uluslararası platformlarda büyük takdir toplayan ve artık Kürt Siyasal Hareketi'nin belediyeçilik anlayışı diyebileceğimiz, bugün BDP tarafından temsil edilen belediyeçiliği batıda uygulayacak olan HDP'dir.

Burada, yani İstanbul'umuzda kentin ihtiyacı olan demokratik özerk belediyeçiliği ancak adayımız Sırrı Süreyya Önder önderliğinde HDP inşa edebilir ve de zaten bunu sadece o savunmaktadır.

"Neden HDP?" sorusuna verilecek cevap çoktur. HDP demokrattır, HDP özgürlükçüdür, HDP özerktir, HDP ilkelidir, HDP tüm halkların sesidir. HDP'ye verilen her oy kuşkusuz demokrasiye ve halkların statüsüne verilir, halkların elini güçlendirir. Bu el Türkiye demokrasisini inşa etmekte ve Türkiye ile Kürdistan'da halkların kardeşliğinin harcını yoğurmaktadır. Siyasi tutsakların özgürlüğünü sağlayacak olan halka bu el cesaret verecektir. En önemlisi Abdullah Öcalan'ın barış ve demokratik çözüm çağrısına denk gelecek, Rojava devriminin manifestosunu ülkemize taşıyacaktır. HDP'ye verilen her oy demokrasiye, barışa, kardeşliğe, en önemlisi de birlikte yaşamaya uzatılan dost elidir. Dostlarımızı sandık başına böyle davet etmeli, elinden tutup getirmeli, sandıklara bu hedeflerimiz için sahip çıkmalıyız.

İshak
KARAKAŞ

Gazeteciliğin Sorunları Üzerine Aynı Masada

Geçen cumartesi akşamı kentteki işlerimi bitirdikten sonra ancak yetişebildiğim Heybeliada'da gazeteci dostlarımla buluştum. Mesleğimizin önde gelen isimlerinden bazıları Adalar Belediyesi'nin düzenlediği bir etkinlik için gelmişti. Etkinlik 10 Aralık Dünya Çalışan Gazeteciler Günü vesilesiyle yapılmıştı.

Ben de bu fırsatı değerlendirdim ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti(TGC) Başkanı ve Evrensel Gazetesi yazarı Turgay Olcayto, TGC eski Başkanı ve Cumhuriyet Gazetesi yazarı Orhan Erinç ve Evrensel Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve yazarı Fatih Polat ile mesleğin sorunlarına ilişkin bir söyleşi yaptım:

-Dünya Çalışan Gazeteciler Günü vesilesiyle buradayız. Medyanın bugünkü durumuna bakıldığında Çalışan Gazeteciler Günü ne ifade ediyor?

Turgay Olcayto: İlk defa 1961'de tanınmış bir yararlı madde. Onların iş güvenliğinde, sosyal güvencelerinde, parasal ücret güvencelerinde bir olanaklar sağlamış. Ama günümüze geldiğimizde bu yasanın, yani 212 diye vurguladığımız yasanın çok yozlaştırılıp, daha doğrusu yasa yozlaşmadı da yozlaştırıldı, medya sektöründe hemen hemen hiç kullanılmadığını görüyoruz. Ancak yeterli miktarda bazı kanuni gerekçelerle kurumların kullandığı 212 sayılı yasada daha çok çalışan gazetecilerden çok patronaj kesimlerinin yakınlarına dağıtılan bir ulufe gibi gözüküyor. Dolayısıyla geniş kitleleri basının, bu 212 sayılı yasadaki yararlanamıyor.

-Hangi kesim yararlanamıyor bundan?

T.O.: Geniş kesim. Yani asıl sahada

çalışan arkadaşlar bu kanun dışında bırakılıyor genellikle. Onun için bugüne bakarsak çok fazla bir kıymeti harbiyesi de görünmüyor. Şimdi 212 sayılı yasa 1961'de yürürlüğe girdi. Onun öncesi ve sonrası diye değerlendirmek lazım. Benim gibi 10 Ocak 1961 öncesi gazeteciliğe başlamış olanlar için 212 sayılı yasa olağanüstü bir yasaydı.

-Yani gazetecilerin yararına mıydı?

Orhan Erinç: Tabii, gazetecilere yeni haklar getirdi. Eski hakları daha da değiştirdi. Ama 10 Ocak 1981'den sonra başlayanlar için nomal bir yasa-ya dönüştü. Çünkü onlar o yasa varken işe başladılar. Ve iş yasası, yani genel iş yasası bugün içeriği ve uygulaması itibarıyla basın iş yasasından daha ileride. En çarpıcı örnek şu: İş yasasına göre bir iş yerinde kıdeminiz bir yılı aşıyorsa kıdem tazminatına hak kazanıyorsunuz. 212 sayılı yasayla gelen maddeye göre 5 yıl çalışırsanız kıdem tazminatına hak kazanıyorsunuz. Bunun sonucu ne oluyor? 4 yıl 11 ay çalıştırıyor gazeteciye, çıkarıyor, kı-

dam tazminatı ödemekten kurtuluyor. Böylece iş yasasına göre geri kalmış bir basın iş yasamız oluşuyor. Bu da genelde başkanın dediği gibi uygulanmıyor. Kaç dediler? 3 ayrı yasa kapsamında çalıştırılıyorlar. Bunlardan birincisi 5953 sayılı yasa, 212 sayılı yasayla değiştirilen. İkincisi genel iş yasası.

-Buna karşı olarak mı çıktı?

O.E.: Yok hayır, yürürlükteki yasa genel iş yasası. Bir de bazı toplulukların dahil olduğu serbest meslek erbabı yani gelir vergisine tabi olarak çalışanlar. Gelir vergisi yasasının 18. maddesi serbest meslek gelirlerinde muafiyeti düzenliyor. O yazıya göre gazetecilerin bir bölümü telif hakkıyla çalıştırılıyor. Telif hakkıyla çalışıyor demek ne kıdem tazminatı hakkı var ne tatil hakkı var, hafta tatili, ne sosyal güvenliği var. O nedenle üç tür gazeteci çalışıyor. Ve çalışanların büyük bölümü fiilen gazetecilik yaptıkları halde çalışma mevzuatına göre gazeteci sayılmıyorlar.

-Bu yasalara istinaden mi sayılıyorlar?

O.E.: Uygulamıyor. Uygulama zo-

runluluğu yok. 7953 sayılı yasa 1952 yılında çıkarıldı. O dönemde hemen hemen patronlar gazeteci olduğu için gazeteciler gazetecilere bu yasayı uygulamamak etmez diye bir müeyyide konmamış. Uygulamamanın müeyyidesi yok. O nedenle işveren canı isterse veriyor, istemezse uygulamıyor. Uygulamak zorunda olduğu bir asgari kadro var, 12 kişilik, yaygın basın için bakarsak. O da resmi ilan ve reklam yayınlamak için basın ilan kurumuna bağlı. Onun dışında çalıştırma zorunluluğu yok. Öyle olunca, iş yeri sayısı da az olunca da, bazı yayın gruplarının 3-4 gazetesi olduğu için, onlarda da pek transfer olanağı kalmadığı için, zorunlu olarak işverenin teklifine evet demek durumunda kalıyor gazetecilik yapmak isteyenler.

-Türkiye'de gazetecilik nasıl bugünlere geldi? Neden baskıya direnemedi gazeteciler?

Fatih Polat: Aslında tabii sonuçta belli ölçülerde bir direniş geleneği de var ama diğer taraftan Türkiye'nin devlet geleneğinin bütün halk, toplum

Orhan Erinç

Fatih Polat

Turgay Olcayto

İshak Karakaş

kesimleriyle kurduğu ilişkiden nasibi ni aldı gazeteciler. 1915'ten başlayarak bugüne kadar yaşanan bütün demokrasi değişiklikleri gazetecilere de yansıdı. Diğer taraftan da yakın dönem açısından bakarsak da pek çok gazeteci cinayeti var. Geçmişten bu yana. Diğer taraftan da gerçeği takip etme konusunda bir direnç de var. Örneğin Gezi sürecinde, bugün sınır tanımayan gazeteciler kendisini riske etme olayında bir rakam ifade edildi, 150'ye yakın gazeteci saldırıya uğradı sadece Gezi sürecinde. Diğer taraftan 59 gazeteci de işinden oldu, ya istifa etti ya istifa etmek zorunda bırakıldı. Şimdi bütün bunlara bakınca...

-Direndikleri için mi?

F.P.: Burada bir direnç var tabi. Mesela NTV'den İstanbul'da tanıdığım Kültür Sanat Editörü Gezi'deki haberleri yayınlanmadığı için işini bıraktı. Habertürk televizyonunun Ankara haber müdürü, çok değerli Adnan Gerger, eski polis adliye muhabiridir, yılların gazetecisi, o da Gezi'deki haberler yayınlanmadığı için bıraktı. Şimdi bu-

rada da mesleki değerlerde ısrar eden bir eğilim de var. Dolayısıyla bu ikisi arasında bir yandan mesleğe sahip çıkma eğilimi var, bu da güçlü, diğer yandan da buna karşı bir tutum var. Bu da belki güncel bir örnek, yeni olmuş bir şey, Murat Aksoy, Yeni Şafak Gazetesi, hükümetin gazetesinden bir yazar, geçen 5N1K'da, Twitter'da paylaşıldı, benim de iyi bir arkadaşım, Yeni Şafak'ın da Alevi kökenli demokrat bir yazarı yani. Öyle uç şeyler de yazmaz aslında Murat. 5N1K'daki konuşmalarından ötürü işine son verilmiş mesela. Bakarsan bizim kuşakta yeni bir şey, 45 yaşında, benim kuşağımdan, bugün olan bir şey, Twitter'da Cüneyt Özdemir de paylaştı. Dolayısıyla bu kadar daraldı aslında. Hükümet açısından bakıldığında 45 yıllık meslekte olan Hasan Cemal'in işine son veriliyor. Birinci döneminde hükümete destek vermiştir aslında Hasan Cemal, hatta "Yetmez ama evet!" meselesinde de destek vermiştir ama son döneminde eleştirdiği için hükümetin baskısıyla işinden olmuştur. "Batsın sizin gazeteciliğiniz," dedi Başbakan. Şimdi Yeni

Şafak'taki Murat Aksoy'a kadar geriledi bu baskı. Bu tabi bir sorun, ciddi bir sorun. Ama diğer yandan da bu Gezi'de verdiğimiz rakamlar da, tabi şunu dışında bırakıyorum, bi yandan da muhalif gazete duruşu var, bunun dışında da ben genel medya düzeyinde de gerçekte ısrar eden bir eğilim olduğunu düşünüyorum. O da önemli ve değerlidir yabni, bugün de anlatıldı. Bir şekilde gerçeğin hayat bulması için mesleki açıdan aslında pek çok riski göze alan epey bir gazeteci var.

-Tam da bunu diyecektim, AKP döneminde gazetecilerin diğer dönemlerden farkı nedir? AKP dönemi dediğimiz zaman baskıcı otoriter bir dönem. Bu dönem gazetecilere nasıl yansdı?

F.P.: Benim çocukluğumda babam Tercüman alırdı, onu okumak zorunda kalırdım. Nazlı Ilıcak'ın bile yerinden olduğu bir basın düzenini düşünün, felaket. Bunun daha sonrası yok, bakıldığında. Onun bile eleştirel şeyini tolere edemeyecek kadar kasan bir basın, neo Abdülhamitizm gibi bir şey

oluyor. Abdülhamit şeyinin, neo Osmanlıcı deniyor ya, o her şeyi yasaklardı. Şimdi çok daha daralmış bir basın rejimi var. Dolayısıyla eskisinden daha farklı. Kişisel keyfiyetin basın üzerinde bu kadar tahakkümde bulunması son derece tehlikeli.

-Günümüzde gazeteciler neden refleks olarak da iktidar yanlısı düşünüyor ya da bundan yana bir tavır alıyorlar?

O.E.: İktidar yanlısı düşünmüyor. Öyle meslektaş arkadaşlarımız var ki, bir gazetede çalışıyor ama o gazetede Cumhuriyet'te çalışma olanağı olmadığı için çalışıyor. Yani, o yayın organının %100 düşüncelerini paylaşarak çalışmıyor. Arkadaşımız haberini yapıyor. Haberini nasıl yapılması gerekiyorsa öyle yapıyor ama yazı işleri ya da genel yayın yönetmeni o haberi beğenmezse yayınlamıyor. Bütün gazetecilerin iktidar yanlısı olduğu, satılık olduğu sonucuna varmak da çok yanlış olur.

-Ama öyle örnekler de çok. Ve toplum da öyle görüyor.

O.E.: Gazetecilik demek muhabirlik, foto muhabirlik, kameramanlık demek. Onun dışında yapılan işler tuzu biberi işin. Ama Özal'la şöyle bir bozukluk yaşadık. Özal farkına vardı ki muhabirlerin sadece haberi yazma hakkı var, kendi düşüncelerini beğenmelerini, habere ekleme hakları yok. Onun farkına vardı. O zaman ne yaptı? Hepimiz, o dönemleri yaşayanlar hatırlıyoruz, köşe yazarları, karşılığında köşe muhabiri olarak dediler ki "Sayın Başbakan, beni aradı, şunları söyledi, şöyle yapacak, ne kadar iyi şeyler de yapılacak" diye de kendi görüşünü ekleyerek de köşe yazarı olduğu için manşet oluyor. Habere yorum katılmış oluyor. Meslek ilkelerine aykırı bir yaklaşım yeterliliğini koruyor. Haber kaynağı propagandasını yapmayı başardığı için çok mutlu oluyor hayatından. Ama bu gazeteci değil yoldaştır.

-Gazeteciler sendikası var. Bu anlamda onların bir etkisi olmaz mı?

O.E.: Türkiye Gazeteciler Sendikası'na çok yanlış suçlamalar yöneltiyor. Türkiye'deki sendikaya üye olma koşulları Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın, bütün gazetecilerin üye olmasını sağlamıyor. Dedim ya, 5953. anayasaya göre çalışan var, iş yasasına

göre bir bölümü doğrudan, bir bölümü taşeronlar eliyle çalıştırılanlar var. Bir bölümü serbest meslek erbabı statüsünde çalışanlar var. Sendikaya üye olmak için 5953 nolu yasaya göre çalıştırılıyor olmak lazım. Ve o da yetmiyor. 5953 kapsamında çalışırken iş yerinizin, şirketinizin, bir radyosunun, bir televizyonunun, bir gazetenin, dergisinin bir ajansının olması lazım. Bunlardan yoksa o gazete basın iş kolunda sayılmıyor. Basın iş koşunda sayılmadığı için de orada çalışanların Türkiye Gazeteciler Sendikası'na üye olma hakları yok. Gazeteciler isteseler de sendikaya üye olamıyorlar. "Ben gazeteciyim" diye biri geldiği zaman sendika üye olarak alsa da koşullarına uymadığı için çalışma genel müdürlüğü tarafından üyelik formu iade ediliyor. Öyle bir çelişki var ortada. Gazeteciler niye sendikalı olmuyor, lafının bir bölümü uygulama nedeniyle olamıyor. Bir bölümü de baskı, korku nedeniyle olmuyor. Çünkü sendikaya üye olduğun zaman patron işten kovuyor.

-Peki hocam, size sorayım. Türkiye Gazeteciler Sendikası yeni bir hamle başlattı. İş yerlerinde örgütlenmeye yönelik. Sizce sendika gazeteciliğin hangi sorunlarını çözer?

T.O.: Sendika örgütleri bir araştırmaya göre çalışan gazetecilerin ancak yüzde 1'ini kapsıyor.

-O kadar az mı?

T.O.: Tabii yüzde 1'i. O kadar az. Sendikanın önünde her türlü engel var. Gazetecileri sendikadan uzak tutmak için her türlü çaba harcanıyor. Bu yalnız AKP hükümetinden de değil. Daha önce de böyleydi. Türkiye'de sermayenin siyasetle yakın ilişkisi içine medyayı da aldı yakın zamanda. Eskiden de vardı ama bu denli değildi. Sermaye, siyasetle çok iç içe. Bugün gazete patronları aynı zamanda holding patronu. Öyle baktığımız zaman Hürriyet dışında sadece gazeteden kar eden, gazetesini zararsız kapatan bir medya sektöründe gazete yok. Geri kalan hepsi bugün iş adamlarının baş ağrısı. Ve bunları eşantıyon diye kullanıyorlar. Adeta holdingin kendi çıkardığı iç dergileri gibi kullanılıyorlar. Çoğu parasız dağıtılıyor. Çoğu kendilerine yük. Ama siyaset onları zorluyor. Hele son dönemde, diyorlar ki "Sen bir gazete al" iş adamının birine. İş adamı hiç işi olmadığı, düşünmediği halde, çok daha büyük çıkarları olduğu için iktidarda, ne bileyim nükleer santraller yapılacaksa ona ortak olmak igibi ya

da üç beş şirket Türkiye'de çok büyük yatırıma girecekse, işte Marmaray gibi, Japonlar'la ortak gibi, oradan pay alabilir miyim gibi... Bütün bunlarda bu holdingler, bekliyorlar ve iktidarla arayı iyi tutarsam ben buradan pay alırım diye bekliyorlar. sorun oradan kaynaklı oluyor. O nedenle Türkiye'de sendikanın gelişmesini istemez. Türkiye'de örgütlenmenin de medya sektöründe sağlam olmasını istemez. O nedenle de AKP'nin bu 10 yıllık dönemini hem sendikayı, hem medya örgütlerini yani cemiyetleri bölme açısından bir çabaları var. Gazetecileri, yerelde de birbirlerine düşürüyorlar. Büyük kentlerde özellikle, İstanbul'da ellerinden geleni yapıyorlar yaygın basında güçlü olan dernekleri ortadan kaldırma ya da ele geçirmek için. O olmazsa karşı dernekler kurduruyorlar. Sendika dalında mesela bu sektörde üç dernek var. %1 diyorum ama o %1'i paylaşmak için bile üç sendika var.

- Dijital ve sosyal medya gazeteciliğe ne gibi imkanlar sunuyor?

F.P.: Şöyle bir imkan sunuyor tabii: Mesela Gezi sürecinde merkez medya çok fazla baskılandı. Hükümet de orada kendine yönelik bir protesto olduğunu düşündü. Ciddi olarak baskı-

lamaya çalıştı. Burada özellikle dijital medyanın daha rahat kolu olan sosyal medya burada işlev gördü. Örneğin gazetecilere yönelik müdahaleler. Doğan Haber Ajansı da orada çalıştı ama Taksim Meydanı'nı çekti. Ara sokaklarda bir sürü şey oluyordu. Oralarda dijital medya yoluyla, internet imkanlarıyla, yurttaş gazeteciliğe girişti. Bu örneğin iletişim fakültelerinde hocalar bunu ders konusu yaptı. Mesela Esra Ersan'ın ben yurttaş gazeteciliğiyle ilgili makalelerini biliyorum. Başkaları da yazıp çizdi. Yeni bir tartışma yarattı. Diğer yandan bu yurttaş gazeteciliği, gazeteciliğin linç edildiği, profesyonel anlamda ihtiyaçlarının karşılanmadığı, onaylanan bir şey değil ama diğer yandan da, yeni bir alan, diğerlerinin iş görmediği alanda haberi veren bir alandır.

-Yurttaş gazeteciliği Türkiye'de güçlü bir gazetecilik mi?

F.P.: Patronaj baskısı olmadığı için yurttaşın kendi haberlerini dijital medyanın imkanlarından yararlanıp verdiği için, daha özgür bir alan orası. Twitter'da veriyor, başka bir yerde veriyor. Bunlar tabii ki mesleki tecrübeye sahip olmadığı için, sunulan bilginin hangisi ne kadar doğru, ne kadar değil? Burada da bir editöryel sürece ihtiyaç var. Dolayısıyla bu henüz tartışılıyor ama diğer yandan tabi yeni bir imkan. Burada gazetecilerle oturuyoruz mesela, onlar çok daha eskisine haiz ama benim dönemimde de daktilo vardı mesela. Şimdi bu çok daha yeni bir imkan. Aslında dijital yayıncılık önemli bir katkı sunuyor. Şunu da ifade etmek lazım: Onun da yasaklanmasına yönelik bir çalışma yapıyor hükümet. Mesela Twitter'ı, sosyal medyayı denetleyecek. Yolsuzluk Operasyonu'yla birlikte gündemleştirdi Ulaştırma Bakanlığı'nın başlattığı bir şey bu. Başka bir yerde daha özgür olabilen dijital yayıncılık bizim ülkemizde biraz daha denetlenmiş bir şey de olabilir. Burada da tabi uyanık olmamız lazım. Bizim medya olarak tartıştığımız buna ilişkin bir düzenleme. Diyelim Gezi sürecinde bazı şeyleri özgürce kullanıldı ama bu alanlarda oradan yeni Ulaştırma Bakanı, İletişim Bakanlığı'na bağlı olarak diyelim denetleyebilecek bir alan. Burada da şimdi bir yandan bir imkan sunarken diğer yandan hükümet de bunu fark etti. Bunu denetlemeyi tartışıyor. Dolayısıyla gündemin biri de bu.

-AKP ile Cemaat kavgasında gazetecilerin tavrı ne olabilir, ne olmalı? Kamuoyunun haber alma hakkı açı-

sından yani.

O.E.: Türkiye'deki sıkıntı şu: Gazetecilerin tarafsız olması gibi bir istek var. Oysa gazeteci tarafsız olamaz. Niye olamaz? Çünkü her yayın organı, radyo, televizyon, gazete, dergi bir nedenle yayın hayatına başlıyor. Okuyucusuna, izleyicisine, dinleyicisine diyor ki "Ben bunun için yayın yapıyorum," diyor. Bu, "ben bu konuda tarafım" demek. Önemli olan bağımsızlık. Ona sadece inandığı için yapıyor, herhangi bir çıkar amacına dayalı değilse, o gazetecilik yapıyor demektir. Ama gerek AKP medyası olsun, gere Cemaat medyası olsun, çıkar amaçlı. Kim daha güçlü olacak, kim paylaşımdan daha çok pay alacak, uygulaması yapıldığı için onun, gazeteciliğin genel tanımını kapsamında olduğunu söylemek zor. Zaten o niyetle gazetecilik yapmayanları da orada barındırmıyorlar zaten. Daha çok çıkar amaçlı, pek çok kavramın içini boşaltıyorlar. "Laiklik" kavramı var mesela. Onların anlattığı laiklikle anayasada belirtilen laiklik aynı değil. "Demokratlık" kavramı var, onlara demokrat demek mümkün değil. Adamlar parti içinde de demokrat değil. "Sosyal devlet" var. "Hukuk

devleti" var, Türkiye'de hukuk var mı ki devleti olsun? O nedenle bütün kavramların içi boşaltılmış durumda. Tanrı, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını kuvvet ve akıl versin yani.

-Fazla vaktinizi almayayım, seçimlere ilişkin tahminleriniz nelerdir?

T.O.: Seçimlerle ilgili, ben halkımızın her zaman sağının solunun belli olmadığına inanırım. 77'deki Ecevit'in görkemli Taksim toplantısını da yaşadım. Sonra Ecevit'in %1, %2 oy aldığını da gördüm. Onun için bizim halkımızın ne zaman ne yapacağı çok belli olmuyor. Türkiye'de anketlerin çok sağlıklı olacağına da inanmıyo-

rum. Bir şey söylemek de çok zor. Halkımızın ne zaman nereden vura-acağı belli olmaz. Ama şu var, 12 Eylül çok edilgen, ürkek, korkak bir toplum yarattı. Arkasında Özal'la başlayan ama AKP'nin sürdürdüğü, haberlerin magazinleşmesi, diziler, halkı uyutan yayınlarla halk geleceği üzerine düşünmeyi bıraktı. Daha çok onu ilgilendiren, nereden ne geliyor, şuradan çıkarım ne olur... Hani Özal'ın bir lafı vardı: Benim işçim ve memurun işini bilir, diye. İşte işini bilen bir zümre oluştu. O tehlike var. Ama onun dışında pek şöyle olur, böyle olur, diyemiyorum yani. Başka bir ülkede çok rahat konuşabilirsiniz gerçekten. Bu iktidar partisi artık bitmiştir, diye. Ama Türkiye'de bunu diyemiyorsunuz.

-O kadar mı vahim yani?

T.O.: Böyle görüyorum yani.

O.E.: Bana da öyle geliyor. Türkiye'de bazı özellikler bazı suçluların yok sayılması sonucunu doğuruyor ne yazık ki. Eskiden de böyleydi, bugün tırmanarak geldi. Ben 2011 seçimleri öncesinde demiştim ki Türkiye'nin önünde içten içe yolsuzluk ve usulsüzlükler kanıksanıyor demiştim. Bugün geldiğimiz noktada şöyle demeyi dü-

meclisleri de kaldırıldı. O nedenle siyasi tercihini halkın ölçeceği bir seçim olmaktan çıktı il genel meclisi seçimleri de.

-Yani protesto anlamında bir tepki olmaz mı diyorsunuz?

O.E.: Olabilir ama fazla olmaz. En son yapılan ankette yüzde 42 çıkıyor AKP'nin oyu. Yüzde 42 mi olmalı AKP'nin oyu içinde bulunduğu süreçte? Yolsuzluklar var mı, önemli mi diye, yüzde 67 evet diyor. Halanı AKP'ye oy veriyor.

-Siz bir tahminde bulunabilir misiniz?

F.P.: Hükümete yakın yayın organlarının yaptığı anketler şaşırtıcı yani. Onlar hükümeti ço kyüksek gösterdi. Sonuçta tabi sorulması gereken yolsuzluklar var, bir sürü şey var. Tabi diğer yandan da yerel seçimlerin, Ankara'da bakarsak, Gökçek'in, şu kadar sayıda insanın belediye bağlılığıyla ilgili şeyler var. Burada tabi farklı çıkarlar, yerel çıkarlar var. Biraz daha bakmak lazım. İddialı bir şey söylemekten çekiniyorum açıkçası. Çünkü büyük mali bütçeler var. İnsanlara maaş vermiyor, hem sosyal güvencesiz bırakıyor hem de belli bir kesime diyelim AKP'li belediyeciler ihalecilik yapıyor, yardım yapıyor. Bunların hepsi aslında devletin yapması gereken şeyler mesela ama Van depreminde de yaptılar. Ben oraya gittim, normalde devlet sorumluluğunu yerine getirmiyor ama işte kardeş belediye, köy sakinleri geliyor. Devletin bunu hükümet olarak değil devlet olarak yapması lazım. Dolayısıyla sürekli AKP'yi göstererek oy toplamaya yönelik de bir girişim oluyor. Bunlar da tabi etkileyecek biraz. Bakmak lazım diyorum ama Başbakan diyor ki sandık her şey. AKP yine kazanırsa vatandaş hırsız onayladı diye bir sonuç çıkabilir mi buradan? Çıkarılamaz. Pek çok etkene bağlı bu. Ben artık hükümetin dengesinin kaydığını düşünüyorum. Uluslararası kurumların da onay veremediği, belli merkezler için de söylemiyorum, genel olarak. Hükümet de, Başbakan da bunu fark ediyor. Kürt sorunu açısından da böyle bakarsan. Hükümet adım atamıyor, hiçbir şey yapamıyor. Roboski'de hiçbir şey yapmadı. Tüm bunlarda tabi, yüzlerindeki soru işaretini, endişeyi yoğunlaştırıyor diye düşünüyorum. Cemaat ve AKP arasındaki siyaseti o kadar sınırlı okumamak lazım. O mu, bu mu? Onun dışında bir muhalefet var sonuçta.

-Çok teşekkür ederim.

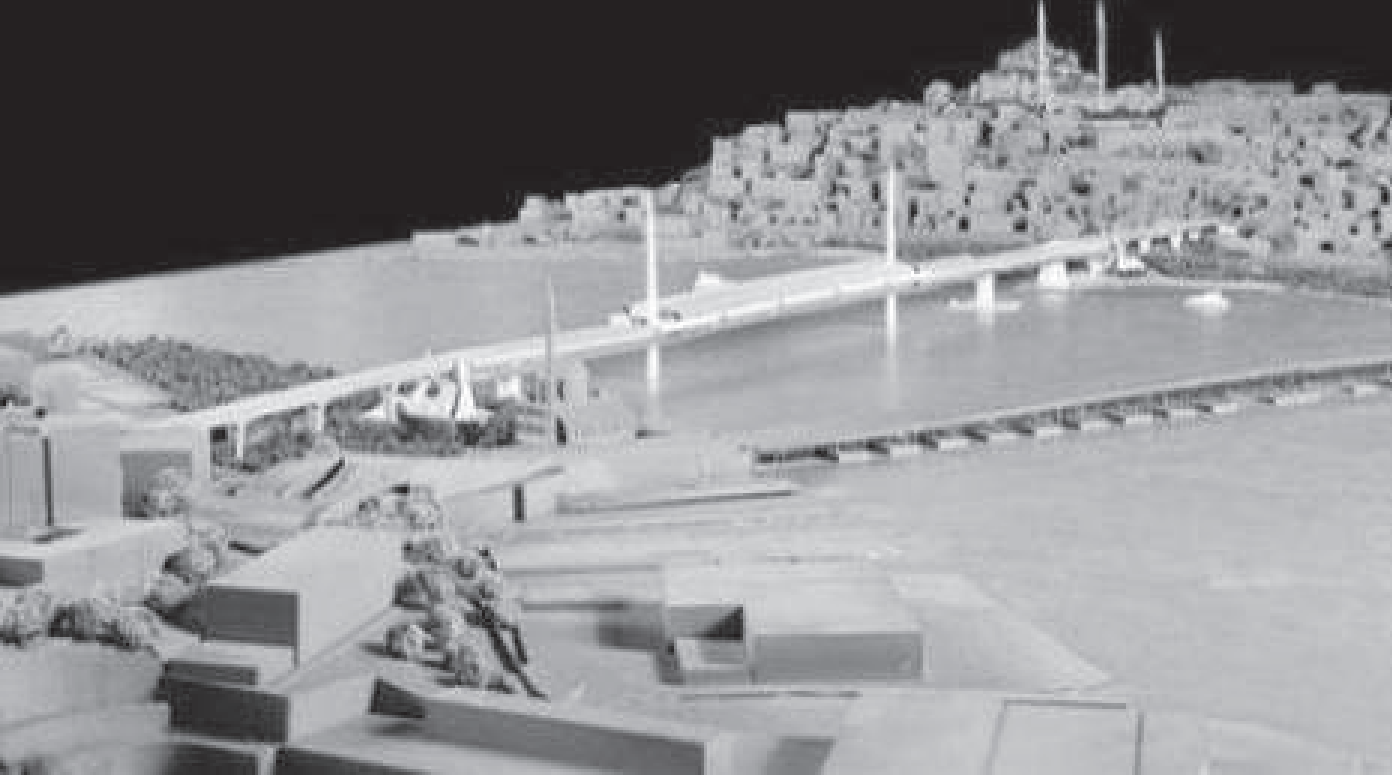
F.P.: Bizden de teşekkürler.

Sultanlar ve Kentler

ÜMIT
BURNU

Dr. Ulaş Başar GEZGİN

Var mı, “bu, tam da beni anlatıyor” diyen?

Güzel haber olarak, Kuzguncuk bostanlarının korunması örneği var. “Burala’ eskiden bağ idi, bağçe idi” demek gerekmiyor artık Kuzguncuk’ta; çünkü bostan, geçmişe dair bir hayal değil artık; bugünü tarifliyor. Öte yandan, tarihi Yedikule Bostanları için aynısını söylemek zor. İptal edilen Beyoğlu planlarını da güzel bir haber olarak anabiliriz. 8 Kasım, her yıl, Dünya Şehircilik Günü olarak kutlanıyor. Başta şehir plancıları ve mimarlar olmak üzere ilgili meslek grupları, bugünü çeşitli etkinliklerle kutluyor. Bu yılki şehircilik günü, Gezi’nin yelkenlere doldurduğu rüzgarla en coşkulu kutlanan şehircilik günü oldu. Daha coşkulu günler de kutlayacağız ileride. Daha fazla yıkım getirip bir daha kullanılmayacak mega yapılarla kenti dolduracak olimpiyatlardan güzel sıyrıldık. Ha bir de o olsaydı, neler neler olurdu bu kentte. Dolgulardan yapılacak Yenikapı ve Maltepe miting alanları projesi ise, artık uygulanabilir miş gibi görünmüyor. Amaç, protesto yapanları denize dökmekti anlaşılan. “Taksim yerine Yenikapı’da toplanırsınız” deniyordu; ama sultanların herşeye gücü yetememiş tarihte; bugün bu açıdan çok da değişen birşey yok. Bu

2013’te İstanbul’da neler oldu? İlk akla gelen, Gezi elbette. Ancak onun dışındaki kente yönelik saldırılar, daha geri planda kaldı. Anımsayalım, neydi onlar: Kentin silüetini bozan Onaltıdokuz Kuleleri’nde bir “yıkılacak yıkılmayacak” salınımı gerçekleşti. Bu durum, daha önceki beton otelleri çok anımsatıyor. Muhafazakar bir iktidarın tarihsel yapılara daha çok değer vermesi beklenirken, tarihsel yapılara da silüete de en fazla zarar veren, AKP iktidarı oldu. Tarih profesörlerinin tepki gösterip hakkında imza kampanyası düzenlediği Haliç Metro Köprüsü’nde de olumlu bir sonuç alınmadı. Haliçport Projesi’yle Fatih Sultan Mehmet’in tersanesini yıkmaya kalkan zihniyete karşı, muhaliflerin, belki de “asıl muhafazakar biziz” diye ortaya çıkması gerekiyor. AKP’de neo-liberalizmin muhafazarlıktan daha koyu bir renk olduğu, zaten bu tür durumlardan ve başka örneklerden anlaşılıyor. Yolsuzluk skandalları da tuzbiber ekti. Bir yandan da, kimseye sorulmadan yapılan 3. Köprü, 3. havaalanı, hatta Kanal İstanbul gibi gösterişli ve

kente yıkım getireceği baştan belli olan projeler sürdürülüyor. Bir de, “yanlış yerden kesmişiz” deyip yeni TOKİ’ler için alan açılar. Taksim Yayalaşma Projesi’yle, 3. havaalanına imza atan şirketin 2. yolsuzluk dalgasında telafuz edildiğini bu noktada anımsatmalı. Bu kadar yolsuzluğa bulaşanlar, bir de Çamlıca Camii’yle övüneceklerdi. Yolsuzluğun önemli bir ayağının kentsel dönüşüm olarak ambalajlanan, ancak aslında rantal dönüşüm olan kent suçlarına eklemelendiği de gözden kaçmasın. Sulukule diye bir yer yok artık; bu rantal dönüşüm, kayıplarını zaten çoktan vermişti.

İmar rantının yalnızca yerel seçimlerle değil futbol takımlarıyla da ilişkili olduğunu söylemek mümkün. Stadyumların yıkılması ya da taşınması gibi örneklerde, AVM yapılmaya açık bakir alanlar yaratılmış oluyor. Aynı biçimde, kimi yapılar, bilinçli olarak, riskli alan ilan edilip zorla tahliye ediliyor. Kilise mallarına el koymak gibi seçenekler de var listede. Seç seç beğen, suçlardan suç beğen. Emek Sineması, İnci Pastanesi ve Beyoğlu’nun

en eski kitapçısı da arada kaybolup gittiler. Bütün bunlar olurken, tasarım cephesinde, Zaha Hadid gibi uluslararası imzası olan tasarımcılarla kenti ya da ilçelerini uzay çağına taşımak isteyen zihni sinir projelerde eksik olan birşey vardı ve hâlâ var: İnsan. Katılımcı planlamanın olmadığı her yerde, en muhteşem tasarımlar bile çöpten hallice. Hani şu Ağaoğlu’nun mimarlar-

rı sallamadığı reklam vardı, Fatih reklamı... İşte tam da onu tersten okuyup rantçıları bir köşeye oturtup planları yuvarlak masalarda bir araya gelmiş halkla yapan belediyecilere ihtiyaç var.

coğrafya ne sultanlar gördü... Yükselişleri de düşüşleri de çok gördü... Bir tane daha düşüş görmüş olacak, hepsi bu...

Lapa Lapa Yağan Kar ve Müzik

Bedros DAĞLIYAN

Gece yarısı aniden uyanı-verdim. Dışarıyı aydınlatan aya eşlik eden kar, lapa lapa yağıyordu. Evin camındaki buğuyu pijamamın yeniyle silip hayallere dalma zamanıydı... 1968 yılının hemen başlarında Doktor Jivago filmindeki sahne o an benliğime doluverdi... Adeta kendimi filmin içindeki o sahne de hissettim. Lapa lapa yağan karın büyüleyen görüntüsü altında balalaykadan çıkan o büyüleyici sesi yeniden işitiverdim, sanki... Dahası o küçük çocuk oluverdim...

Sivas her zamanki kışın alabilirdiğine sert geçtiği günleri yaşıyordu. Çatılardan sarkan buzlar ve damları, ağaçları süsleyen karın görüntüsü kartpostallardaki manzaralara ne çok benziyordu. Sivas'ta yeni bir aile olarak tutunmaya çalışıyorduk. Ramazan ayının güzel idrak edilen zamanlarını yaşıyorduk. Çocuk Esirgeme Kurumundaki çocuklar ve Aynur Abba ve diğer müstahdemlerde birlikte iftar yemeklerine bizler de aile olarak sevinçle katılıyorduk. Komşuluğunu ve dostluğunu birbirinden esirgemeyen geniş ailemize bir de Komiser Kemal Amca ve ailesi sessizce katılıvermişti. Yalnızlığımızı unuttuğumuz güzel zamanlardı... Kuzine başında bir arada yediğimiz yemekler, üzerinde kestane patlattığımız gecelerle uzamıştı. Masal tadında geceler yaşıyorduk... Upuzun süren "bin bir gece masalları"...

Bir gece annem bizi öperek kaldırdı. Şaşkın ve anlamaz bir halde neşeyle gülen babama bakıyordum. Pencereye doğru yürüyen annemle babamın ardından hızlıca seğirttim. O vakit aşağıdaki davul ve zurnanın sesi olanca neşesiyle geliverdi. Babam çalan adamlara attığı bahşişle davul ve zurnaya aşına olduğum Diyarbakır halayı ve delilo'yu çaldırıyordu. Babam, üzerime bir ceket giydirerek elimden tutup aşağıya indiriverdi. Hemencecik serçe parmağımı tutarken annemin ve kardeşimin gülen gözlerinde bir-

likte halaya durduk. Uykum kaçırılmış neşeyle kahkaha atmaya başlamıştım, üstelik... Şimdi o gece hayatımın en güzel anılarından biri olarak koca bir yer tutuyor. Ne zaman bir davul sesi duysam o gece usuma geliveriyor.

O gece sıcak yatağıma girdiğim de ne mutluydum. İlk kez o gün dedemi, nenemi ve dayımları aramamış, onları adeta yanı başımda hissedivermişim. Ancak ertesi gün yalnızlığımız bir kâbus gibi çöküvermişti üstümüze.

Babamın yanımda olduğu o kış günlerinden birinde, annemin aklına Sivas telefon rehberinden Ermeni simlerine bakmak geliverdi. Sırayla baktıkları isimlerden birinde karar kılarak onlara telefon açtılar. Her zaman güzel konuşmasını bilen annem onlara Diyarbakır'dan gelen Ermeni bir aile olduğumuzu, Sivas'ta bulunan ailelerle tanışmak istediğimizi söyleyip adresimizi verdi. O gün telefon açtığımız ailenin hayatımızda ne denli büyük bir boşluğu doldurduğunu bugün daha bir anlayabiliyorum.

Birkaç gün sonra kardeşimle evde yalnızdık. Evden alışveriş için giden annem ve babam kapıyı kimseye açmamamızı tembihlerken nasıl da endişeliydiler. Oval bir dış cephesi olan evimizin neredeyse üç tarafı pencerelerle çepeçevre çevriliydi. Pencerenin önünde upuzun bir gül deseniyle kaplanmış sedirimiz, günlerimizi neşeyle geçirmemiz için her türlü olanağı sunuyordu. Gün boyu geçen insanlara, Temel Tepeden geçen askeri cemselere, ciplere bakarak hayaller kuruyorduk. Sonra da olanca hayal gücümle bunu süsleyerek gece yan yana yattığım kardeşime masal olarak anlatıyordum. Ansızın çalan zilin sesine bakmak için pencereye koşuverdim. Aşağıda gözlüklü bir adam ve bir kadın duruyordu.

—Annen, baban evde mi yavrum?

—Evde yoklar çarşıya gittiler

—Senin ismin ne?

O sırada kardeşimde yanı ba-

şıma gelmiş o güleç yüzüyle onlara bakıyordu.

—Misafir mi geldi abi, deyince

—Benim adım Bedros; Kardeşimin ki Vartan deyince karı koca sanki rahatlayıverdiler. Bunun sebebi hikmetini hepiniz biliyorsunuzdur. Tüm Ermeniler de her daim var olan adeta üstlerine sinen o endişeli, güvercin tedirginliği hiçbir zaman eksilmeyecek, varlığını daima hissettirecekti. Üstelik bunu giderek artan bir şekilde benliğimizde hissederek kendimizi bir korku çemberiyle sarmalayacaktık. O tonton gözlüklü amca ve sevimli teyze gülererek:

—Bedros annen baban gelince onlara telefon ettiğiniz Mıgırdiç Amcalar geldi dersin tamam mı?

—Tamam, söylerim deyip hoşça kalın diyen bu şimdiden sevdiğim, kanımın kaynadığı insanlara güle güle dedim.

Bir kaç gün sonra ailecek bize gelen o aileyle bağlarımız görüştürmek de halen sürüyor. Hayatım geri kalanını hayli etkileyen bu kültürlü ve birikimli sevecen aile bize, özellikle bana çok şey kattı. Bugünkü birikimin çoğunu onlara ve anneme borçluyum. Mıgırdiç, Maryam Korko, Oğulları Mardik, kızları Mayreni ve Manuşak'la ne güzel zamanlar geçirdik. Yayıları ise adeta bizim yayamız olmuş dizinin dibinden ayrılmaz olmuştuk... O uzun kış gecelerinde bazen onlarda kaldığımızda geniş kitaplıklarından bir kitap seçer, bitene dek her gün birimiz seslice okurduk. O masalları, hikâyeleri unutmadan, sevgiyle hatırlayacağımı biliyorum.

Dışarıda yağan kar ve müzik sanki bana o günleri anımsatmak için çıkagelmişti. Anılar çepeçevre kar yumağıydı, sanki... Bugün annem de, Mıgırdiç Dayday da yoklar. Oysa benden, anılarımdan hiç ayrılamadıklarını ve ayrılmayacaklarını biliyorum. O dostluk var oldukça yaşamaya da devam edecekler. "Evet, Mıgırdiç Dayday, bugün masal okuma sırası bende..."

HER ANIM ŞİİR

Her anım birer şiir.

Kan kardeşliğimin yarası,

İşaret parmağında dolaşır

Çıplak çimdiğimiz, sulara yıkanır

Tüm anılarımız, yaramazlıklarımız

Topaclarımız, misketlerimiz...

Üzerinde kaydığımız kızaklarımız

Utangaç tavırlarda

Gizli kalmış ilk sevgilimiz.

Delikanlılığımız, kavgalarımız...

Sivas işi bıçakta kalmış, kanlarımız

Her anımız birer şiir,

Kan kardeşliğimin yarası,

İşaret parmağında dolaşır

Fehim IŞIK

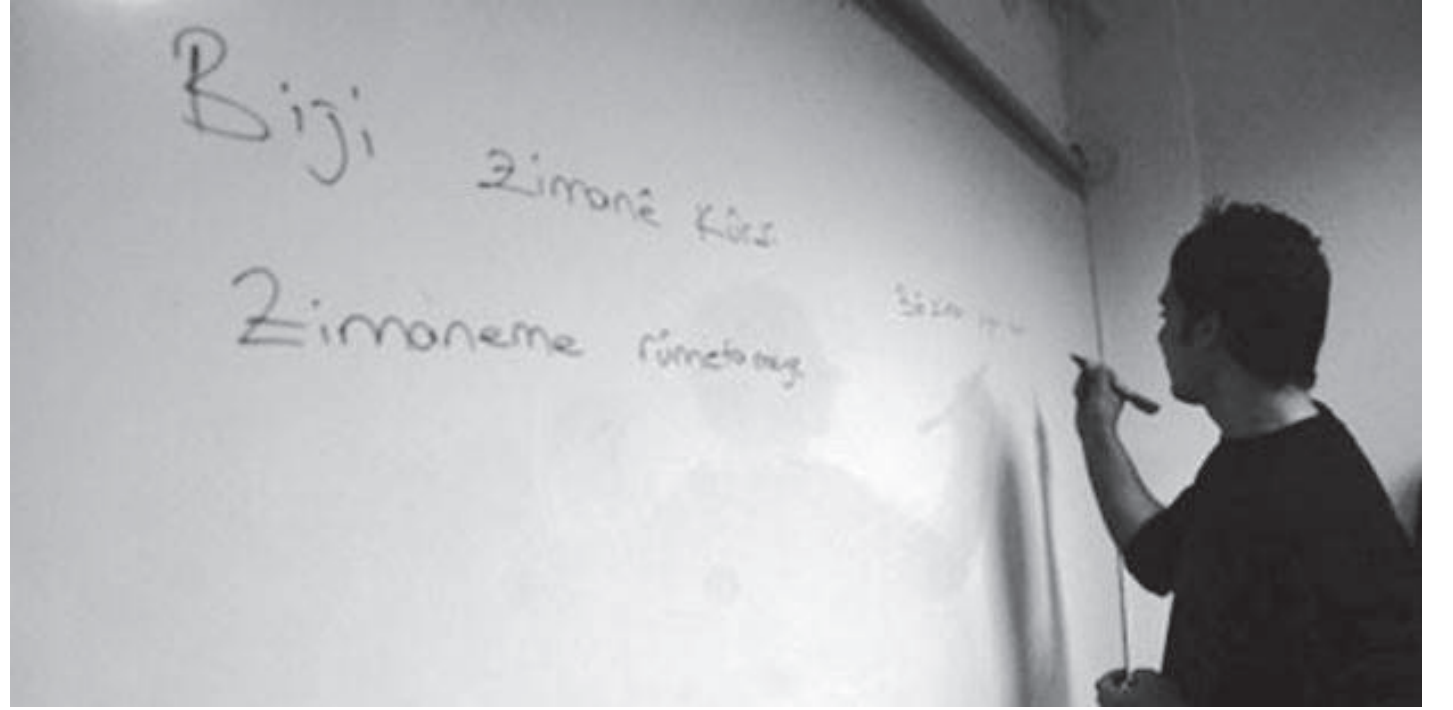
Cumhuriyet'in dil politikaları ve Kürtçe (1)

Dil ile siyaset arasında yakın bir ilişki vardır. Bu ilişki, özellikle Cumhuriyet'in kuruluşu döneminde dili, siyasetin bir parçası olarak ulus-devletin inşasında kullanılan en önemli araçlardan biri haline getirmiştir. Cumhuriyet yöneticilerinin Fransızlardan çarpık bir şekilde devşirerek aldığı ve tüm katılığıyla uyguladığı politika ile ne yazık ki dillerin, kültürlerin ve giderek ulusların yok edilmesinde, etkisizleştirilmesinde başarılı da olunmuştur.

Fransızlar 1789'dan günümüze ulus-devlet inşası ile dilin yaygın kullanımına dönük uygulamaları birbirinden ayırmamış, bir diğer deyimle politikalarını dilleri yasaklayarak Fransızca'yı etkin kılmak yerine toplum içinde konuşulma oranı yüzde 40'larda olan Fransızcanın daha çok konuşulması üzerine tayin etmişlerdir. Ancak aynı durum Türkiye'de, özellikle Lozan Antlaşmasının imzalanmasından ve 1924 Anayasası'nın kabulünden hemen sonra dillerin, kimliklerin yasaklanmasıyla yaşama geçirilmiştir.

Osmanlı bakiyesinin Türkçülük atağı

Osmanlı'nın bakiyesi olarak kurulan Türkiye Devleti, esasen Türklüğün güçlü bir kimlik olmadığı dönemde ortaya çıktı. İlk dönemlerde 'hayalci'

Turancılık ile 'realist' Türklük akımının karşı karşıya geldiği, giderek Osmanlı bakiyesi yeni Anadolu ve Trakya sınırlarına razı olan İttihat ve Terakki mantığının egemen olmasıyla Türklük akımının öne çıktığı kuruluş yılları, elbet diğer kimliklerin, dillerin reddedilmesi ve bitirilmesi esası üzerine oturtuldu. Irkçılığın yadsınamaz bir parçası olan bu mantalite, daha sonraki yıllarda Alman faşizmine ilham kaynağı olabilecek kadar etkin bir bi-

çimde uygulandı.

Bu dönemin temel uygulamalarından biri alfabenin kısa sürede değiştirilerek yeni bir alfabeye geçişin sağlanmasıdır. 1924 ile 1928 yılları arasında yeni kimliği oturtmaya, kadrolarını yetiştirmeye başlayan Kemalistler, 1928 yılında 10-15 gün gibi kısa bir sürede Latin Alfabesine geçiş yaparak, eski alfabenin kullanılmasını yasakladı. Bu çok anlaşılır bir şeydi. Çünkü yeni bir kimlik inşası için eskinin tümünden unutulması, yok edilmesi ve yeni neslin eskiden kopuk yetiştirilmesi hedefleniyordu.

Alfabenin Latinceleştirilmesi köklerden kopuş isteğidir. Alfabenin kısa sürede değiştirilmesi amacının daha somut anlaşılması açısından bir ara anektod olarak kısa bir karşılaştırmadan söz etmek gerek.

2011 yılında Kürt dilinin en geniş kongresi 300 delegenin katılımıyla Diyarbakır'da Cegerxwîn Kültür Merkezi'nde yapıyordu. Kürdistan'ın dört parçasından ve dünyanın dört bir yanından Kürt dili üzerine çalışan uzmanlar gelmişti. Bu kongrede Kürt alfabesinin tekleştirilmesi konusu tartışıldığında, Arap alfabesini kullanan katılımcılardan biri Kemalizm'in alfabeyi kısa sürede değiştirme girişimini örnek verdi. İlk etapta olumlu ve ilerici bir örnek olarak algılanacak bu yaklaşımının giderek nasıl ırkçı-

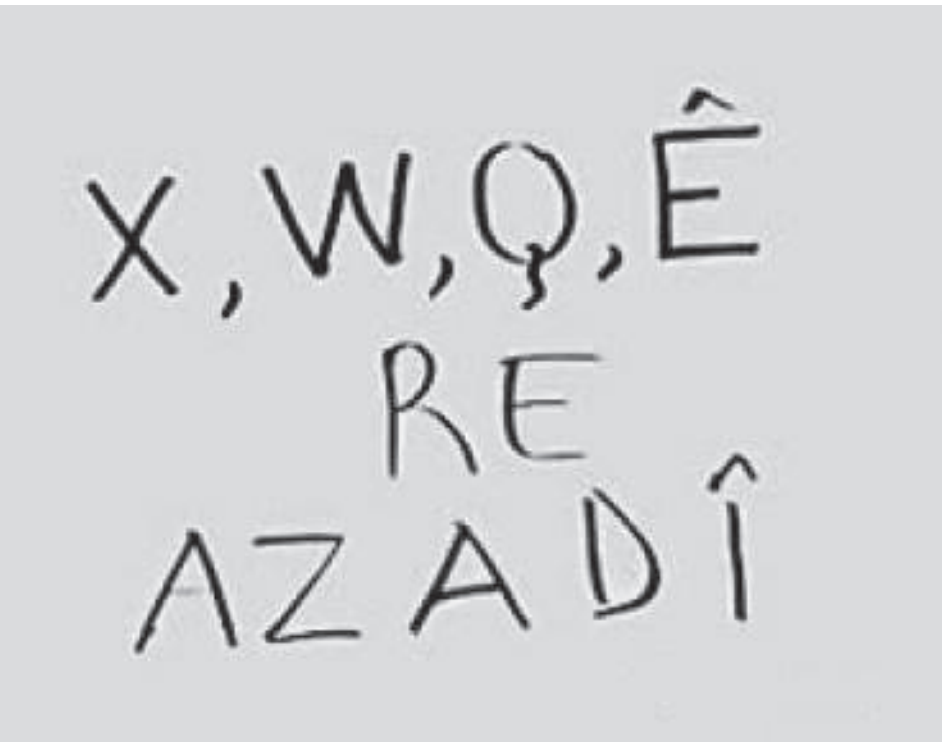
lığa evrildiğini anlattı. O güne kadar Kürtlerin Latin alfabesine dönüşünü savunanların önemli bir bölümü de bu karşılaştırmadan sonra görüşlerini gözden geçirmek durumunda kaldılar. Görüşlerini gözden geçirenlerden biri de bendim.

Kürtlerin tarih boyunca ürettiği eserlerden 60 bine yakını Arap alfabesi, 4 bine yakını ise Latin alfabesi ile yazılmış. Mevcut 60 bin eseri Latinceye kazandırmadan alfabeyi tekleştirmek, hele bunu siyasal bir kararla dayatmaya kalkmak Kürtlerin önemli bir bölümünün köklerinden kopması gibi bir riski de beraberinde getirebilir ki bu köklerden kopmayı da sağlayacak ciddi bir risktir.

Atatürk, alfabeyi siyasal bir kararla Latinceye çevirip eski alfabeyi yasaklarken, esasen yeni oluşturacağı Türklüğün tohumlarını da atıyordu. Yani o risk almıyor, tam aksine bilinçli bir tutumla toplumu köklerinden kopararak yeni bir kimlik inşasına yöneliyordu. Bugün bile toplumun başına musallat olan ve bir türlü aşlamayan ırkçı uygulamaların ilk ve en önemlisi bu alfa-be değişimi olmuştur.

Türklüğü asıl kimlik olarak dayatma alfabenin değişimi ile sınırlı kalmadı.

-Devam Edecek-

Genel Cerrahi Uzmanı
İstanbul Tabip
Odası Divan Başkanı

Dr. Samet MENGÜÇ

Sanal Yaşam 'ın İnsan Sağlığına Etkileri

"İnsan sosyal bir hayvandır"

Aristoteles

Sosyal ilişkiler ve sosyal yaşam, akıl ve düşünceyle birlikte insanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliğidir. Sosyal ortamlar insan davranışlarının oluşmasında önemli bir etkindir. İnsanın ve insanlığın değişim ve gelişiminin vazgeçilmez olan sosyal yaşam beraberinde, aileyi, kabileyi, aşireti, köyleri, kentleri ve devletleri oluşturmuştur. Toplumsal yaşamın kaynağı olan sosyal ilişkiler gelenek, görenek, töre, ahlak, din, felsefe, tarih ve kültür gibi insanın bugünkü var olma koşullarını meydana getirmiştir.

21.yüzyılda insanların ve toplumların yaşamına giren bilgisayar ve özellikle internet, beraberinde sanal sosyal ilişkileri de yaşamımıza sokmuştur.

Yani sosyal yaşam gerçeklikten sanala ciddi bir değişim sürecindedir diyebiliriz.

-Sanal nedir?

Varsayım, sanı, yani gerçekte olmayan(irreel)'in gerçekmiş gibi algılanması yada kabul edilmesidir. Gerçekliğin dışına zihinsel olarak çıkmak zaten insan organizmasının fizyolojik ve nöro-psikyatrik bir davranışdır. Ancak bunun uzun veya sık aralıklarla olması patolojik (hastalık) olarak kabul edilmektedir.

Özellikle çocuk ve erken ergenlik döneminde şekillenen insan davranışları, yani; insan-insan, insan-aile, insan-okul, insan-toplum ilişkileri, kısacası sosyal yaşam geleneğinin dışına çıkmıştır. İnsan; sosyalleşme araçları olan spor, sinema, tiyatro, müzik gibi sosyal ve sanatsal aktivite mer-

kezlerinden hızla uzaklaşmaktadır. İnsanı sosyalleşme ihtiyaçlarını sanal bir şekilde giderme koşullarına mahkum hale getirmiştir. Genellikle kapalı bir mekanda, saatlerce, hareketsiz, sabit pozisyonda kalmanın insan ruh ve beden sağlığına olan olumsuz etkileri bilinen bilimsel gerçeklerdir.

İlk izlenimlerimiz sanal yaşamın insan sağlığı üzerinde ciddi olumsuz etkileri olduğu yönündedir. Öncelikle hareket kısıtlılığının getirdiği yaşam biçimi kas ve iskelet sistemi rahatsızlıklarına zemin hazırlamaktadır. Bu yeni yaşam şekli ile; her şeyden önce alışla gelmiş insan duyu organlarının kısmen devre dışı bırakılması ve bireyin, davranışları belirleyen toplumsal yaşam ortamının dışına çıkmasıdır. Örneğin dokunma, konuşma, seslenme, duyma, utanma, düşünceyi karşı

tarafa aktarmada kullanılan el, kol, yüz hareketlerinin (mimik hareketleri) az yada hiç kullanılmaması gibi davranışsal değişiklikler oluşmaktadır. Toplumsal yaşam ortamındaki diğer bireyler tarafından kontrol ve denetimi yapılan, yalan söyleme, yanlış bilgilendirme, duygulanma, yada duygulandırılma gibi birey davranışları, bu yeni durumda sadece bireyin otokontrolüne terk edilmiştir. Bu durum önümüzdeki süreçte ciddi toplumsal rahatsızlıklara ya da davranışsal bozukluklara yol açacak gibi duruyor. Henüz yeterli bilimsel çalışmalar olmamakla birlikte, sosyalleşme, güvenlik duygusu gibi insanın en temel ihtiyaçlarının giderilmesinde olumsuz etkiler yarattığı şimdiden hızlı bir şekilde yaşamımıza girmiştir. Sanal arkadaşlıklar, sanal duygusal aşk ilişkileri, sanal ortamda verilen kararlarla yapılan evliliklerin hızla arttığı ve yeni sosyal problemler olarak karşımıza çıktığı göze çarpan başka gerçekliklerdir.

Bu yeni yaşam ve davranış biçiminin toplumsal ahlak, hukuk gibi kültürel alanda yaratacağı olası olumsuzluklar ile birlikte doğuracağı sağlık problemleri de öngörülen sorunlar olarak karşımızda durmaktadır.

Yine sosyal yaşamın dışında kalmış, ya da toplum dışına itilmiş insanlar, suça ve hukuk dışı davranışlara çok daha fazla eğilimlidirler. Bütün bu olumsuzluklarına rağmen teknolojik gelişme ve iletişim çağımızın bir başka gerçekliğidir.

-Ne yapmalı?

O halde yapılacak ilk iş; sanal sosyal yaşamı, genel sosyal yaşamın belirli kesitlerine yerleştirebilmektir.

Bu yeni yaşam şeklinin insan ve toplum sağlığına getireceği olumsuzlukları şimdiden öngörmek gerekir.

Sosyal, psikolojik, hukuksal ve özellikle tıp alanında ciddi araştırma ve bilimsel çalışmalar gerekmektedir.

Sağlıklı, az sanal çok sosyal yaşamlar...

Toprak Saha

Hazırlık kampları, çalışmalar, maçlar, transferler ve ölüm. Geçen haftada aynı konuları yazmıştık. Ölüm haricinde diğer konuları yazmakta istekliyim fakat ölüm söz konusu olunca insanda tek kalem istek kalmıyor. Geçen haftada bir ölüm haberi vermiştik; Kartalspor'un oyuncularından Ethem Ercan Pulgir'in babasının vefat haberini yayınlamıştık. Bu hafta yine Kartalspor tribünlerinin sevilen ve önde gelen isimlerinden Mahmut Abbasoğlu'nun vefat haberini vermek zorunda kalıyoruz. Daha genç yaşta hayata gözlerini yumdu Mahmut Abbasoğlu. Arka-

sında ailesini, Kartalspor tribünlerini ve çok sevdiği Kartalspor'u bırakarak. Allah rahmet eylesin, ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyorum.

Bu hafta hoşuma giden bir konuyu dile getirmek istiyorum; Pendikspor'un şanlı arması Pendik 19 Mayıs caddesinin asfaltına kazıldı. Aslında çok hoş bir olay bu ancak bir kısım Pendikspor taraftarı bu olaya bozuk attı; "Biz armamızı yerlerde değil göklerde görmek isteriz" diye. Bizim toplumumuzda bu olay çok yaşanıyor. Belki hassasiyetler ön plana çıkıyor ama o armanın asfalta kazılması Pendikspor'a bir hakaret değil bir

jesttir. Böyle saçma hassasiyetleri bir tarafa bırakalım artık.

Maltepespor başkanı İlhan Özüpekoğlu ise takımının Antalya kampına ziyarette bulunmuş ve bir takım açıklamalar yapmış. Özetle eski dönem borçlarından dem vurmuş yine. Takımdan 7 futbolcu gönderilip 8 futbolcu ile anlaştıklarının altını çizmiş. Son olarak ise takımının ikinci yarıda daha iyi futbol ortaya koyacağını ve bir çıkış yakalayacaklarını söylemiş. Yahu 7 futbolcu gönderdin ama 8 futbolcu aldın, yarın öbür gün bu futbolcuları göndermeyeceğin ne malum? Önemli olan çok transfer

yapmak değil iyi ve nokta transferler yapmak. Ayrıca sen bu takımın başkanı, devamlı eski dönem borçlarından dem vuracağına takımın idaresine, yönetimine bir neşter vur.

Gelecek hafta Maltepespor'un lig maçları start alıyor. Kartalspor ve Pendikspor için ise 26 Ocak'a kadar beklememiz gerekiyor. Artık ligler başlasın. Başlasında yeniden o çok özlediğimiz futbol ateşinde yanalım. Ne dersiniz? Haftaya yine görüşmek üzere, her gününüz kazanmakla geçsin. Hoşçakalın.

Arjen Barış

Pendikspor İkinci Yarı Hazırlıklarına Devam Ediyor

Ligin ikinci yarısı için hazırlıklarına Antalya'nın Belek ilçesinde devam ediyor. Geçen hafta alınan kararla teknik direktörlüğe Ahmet Yıldırım'ı getiren Pendikspor, yeni teknik direktörü ile çıktığı ilk hazırlık maçında Sakaryaspor'u Arif'in iki ve Umut'un attığı golle 3-0 mağlup etti. Oynadığı futbolla ikinci yarı öncesi rakiblerine gözdağı veren ve taraftarına umut aşılayan Pendikspor'un takıma 1-2 takviye daha yapacağı kaydedildi.

Maltepespor'da Transfer Devam Ediyor

Transfer sezonunda fırtına gibi giren ve geçtiğimiz haftalarda 4 futbolcuyu renklerine katan Maltepespor bu hafta da 4 futbolcuyu renklerine katarak hız kesmedi. Maltepespor, Pendikspor'dan 20 yaşındaki orta saha oyuncusu Metehan Çakal'ı, Kartalspor'dan 17 yaşındaki ofansif orta saha oyuncusu Yasin Abdioğlu'nu sezon sonuna kadar kiralık olarak, Eyüpspor'dan 21 yaşındaki kaleci Mustafa Arslan'ı ve yine Eyüpspor'dan 21 yaşındaki orta saha oyuncusu Savaş Yorulmaz'ı transfer etti.

İkinci yarı hazırlıklarını Antalya kampında sürdüren Maltepespor Akçaabatspor ile yaptığı karşılaşmadan 0-0, Azerbaycan liginin ikincisi Qabala ile 1-1 berabere kalarak Antalya kampına son verdi. 10 gün süren kamptan sonra İstanbul'a dönen futbolcular bir gün verilen aranın ardından tekrar çalışmalara başladı.

Maltepespor 19 Ocak Pazar günü kendi sahasında Manavgat Evrensekişpor'u konuk ederek 2. yarıya merhaba diyecek.

Mustafa Arslan

Savaş Yorulmaz

Metehan Çakal

Yasin Abdioğlu

Kartalspor İlkay Demir ile Anlaştı

Mahmut Abbasoğlu

Devre arası kampı için Antalya'da bulunan ve çalışmalarına devam eden Kartalspor'un Tavşanlı Linyitspor'dan 26 yaşındaki forvet oyuncusu İlkay Demir ile anlaştığı iddia edildi. Kartaspor'un transfer çalışmalarına devam ettiği ve transferlerini ikinci yarıya yetiştirmeye çalıştığı biliniyor.

Bu arada Kartalspor tribünlerinin sevilen isimlerinden Mahmut Abbasoğlu hayata gözlerini yumdu. Kartalspor başsağlığı mesajı yayınlarak şu cümlelere yer verdi;

"Örnek bir Kartalspor taraftarı olarak herkes tarafından sevilen değerli kardeşimiz Mahmut Abbasoğlu'nun bir süredir mücadele ettiği amansız hastalığa ne yazık ki yenik düştüğü haberini üzüntüyle öğrenmiş bulunmaktayız.

Kartalspor Kulübü olarak genç yaşta aramızdan ayrılan Mahmut Abbasoğlu'na Allah'tan rahmet, başta ailesi olmak üzere tüm sevenlerine sabırlar dileriz."

Kartalspor Kulübü Derneği

15 Ocak 2014
Çarşamba

HALKIN NABZI
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

KÜLTÜR 21

Güngör İblikçi Sergisi

SERGİ

15 Ocak- 31 Ocak

Yapıtlarında başta Anadolu olmak üzere farklı medeniyetleri buluşturup, mistik bir dünya kurması ile dikkatleri çeken ünlü gravür ustası Güngör İblikçi'nin “ZAMANSIZ” adını verdiği sergisi açıldı.

İplikçi, hayatını ve kendini gravür ile resim sanatına adanmış, 40 yılını İsviçre'nin Cenevre kentinde yaşarken yaptığı eserleri, Picasso ve Salvador Dali gibi çağının önde gelen isimlerinin eserleriyle birlikte sergilenmiş bir isim.

Yer: Baskıhane Galerisi

Cengizhan Sokak 11A Göztepe/İstanbul

Saat: 13:00 - 17:00 saatleri arası

Biletler: Ücretsiz

Umut Üzümleri

SİNEMA

14-19 Ocak

‘Otobüs’ ve ‘Fikrimin İnce Güllü-Sarı Mercedes’ filmleriyle unutulmazlar arasına giren Tunç Okan’ın yirmi yıl aradan sonra sinemaya döndüğü filminin başrollerinde Ahmet Mekin, Yetkin Dikinciler ve Altan Erkekli gibi başarılı isimler bulunuyor.

Senarist: Tunç Okan

Orijinal fikir: Fakir Baykurt

Oyuncular: Ahmet Mekin, Yetkin Dikinciler, Altan Erkekli, Barış Koçak

Yer: Bülent Ecevit Kültür Merkezi . Esentepe Mh., Ankara Cd No:142, Kartal/İstanbul

Saat: Hafta içi - 19.00, Hafta sonu - 15.00 / 18.00

Biletler: Tam 4 TL, Öğrenci 2 TL

Can

TİYATRO

18 Ocak

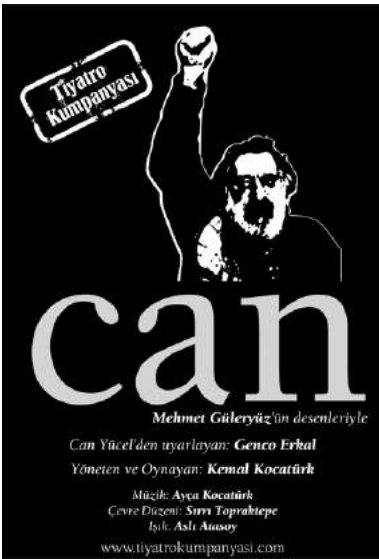
Genco Erkal'ın Can Yücel'in şiirlerinden uyarladığı tek kişilik oyunu “Can”, Kemal Kocatürk'ün yönetiminde, Mehmet Güler-yüz'ün video desenleriyle müthiş bir görsellik ve derinlikle izleyiciyle buluşuyor. Oyunun müziklerini Ayça Kocatürk, çevre düzenini Sırrı Topraktepe, ışık tasarımını Aslı Atasoy yaptı.

Yer: Caddebostan Kültür Merkezi, Küçük Salon

Bağdat Caddesi Haldun Taner Sk. No:11 Kadıköy/İstanbul

Saat: 20:30

Biletler: Tam 34 TL, Öğrenci 24 TL

Sezer Yılmaz

KONSER

16 Ocak

Kânun sanatkârı Sezer Yılmaz, gitar, perdesiz gitar, klavye ve perküsyon eşliğinde farklı tınıları birleştirerek dinleyenleri farklı diyarlara götürecek bir konser verecek.

Yer: Caddebostan Kültür Merkezi, A Salonu

Bağdat Caddesi Haldun Taner Sk. No:11 Kadıköy/İstanbul

Saat: 20:30

Biletler: Ücretsiz

BENİM
AÇIMDAN
Ebru TULGAR

Mustafa Sarıgül'ün Çekmeköy Mitinginden

Yerel seçimler yaklaştıkça rekabet kızışıyor. Partilerin adayları hızla netleşiyor, mevcut belediyeler “son dakika hizmet yarışı” halindeler. Büyük şehirler, genel seçimler öncesi halkın nabzını tutmada, genel eğilimleri belirlemede önemli rol oynuyor. İstanbul, eskisi gibi kolay lokma değil artık. Kadir Topbaş'ın bu kente katkıları yadsınamaz. Yıllardır belediyeçilik adına bir sürü doğru şey yapıldı. Sadece yanlışlara, eksikliklere bakmak, biraz at gözlüğü takmak gibi oluyor bence. Ancak bir politikacının gücü karşısındaki rakibin gücüyle ters orantılıdır. Meydan boşsa, alternatif yoksa, mevcut koltukta oturan değer kazanır, taraftar toplar. Bu ülkede muhalefet var mı yok mu belli değil. Hem kayda değer bir alternatifi, rakibi olmadığı için, hem de iktidarın gücünü arkasına aldığı için, Kadir Topbaş uzun yıllardır çok da koltuk kaygısı

olmadan yönetiyor bu şehri, icraatlarını beğenelim beğenmeyelim... Oysa şimdi Mustafa Sarıgül ve Sırrı Süreyya Önder gibi iki ağır top var karşısında. İkisi de çok değerli, peşinden kitleleri sürükleyebilecek isimler.

Önceki hafta sonu Sarıgül, Kartal ve Çekmeköy ilçelerini ziyaret etti. Ben de tesadüf eseri Çekmeköy mitingini izleme fırsatı buldum. Müthiş coşkulu bir kalabalığa konuştu. Kısa satır başları paylaşmak isterim sizlerle.

“Siyasi düşüncelerinden dolayı kimsenin kılına zarar gelmeyecek. Belediyede çalışan tek bir kişi bile siyasi görüşünden dolayı işinden olmayacak, kimsenin ekmeğiyle oynanmayacak.”

“Engelli vatandaşların yaşam kalitesini arttırmaya, onları topluma kazandırmaya çok önem veriyorum. İlçe örgütlerimizden de en az bir engelli vatandaşı işe almalarını istiyorum.”

“İstanbul'u mahalle muhtarlarıyla

birlikte yöneteceğim. Muhtarlar her haneyi dolaşacak, halkın durumuna bakacak, ihtiyaçları karşılayacak.”

“Depreme karşı tedbirler alacağız, tüm binaları güçlendireceğiz. Tüm ilçe belediye başkanı adayı arkadaşlarım bu yönde planlar yapıyorlar.”

“İstanbul, dünya başkentleri olan New York'u, Londra'yı, Paris'i geçecek. Örnek bir şehir olacak.”

“Ulaşım, İstanbul'un bir numaralı sorunudur. Bunu çözeceğiz. Evden işe gitmek eziyet olmayacak artık.”

“Camiler de, kiliseler de, sinagoglar da, cemevleri de bizim. Herkese, her inanca saygımız var.”

“İstanbul'a çılgın projelerle değil, akılcı projelerle geliyoruz.”

“İstanbul çantada keklik değil artık. Yeni bir enerjiye ihtiyaç var. İstanbul'a değişim geliyor.”

“Çok çalışacağız, çalışarak kazana-
cağız. 30 Mart akşamı Taksim Meyda-

nı'nda görüşürüz.”

Yukarıdaki söylemlerin bazıları ütöpik, bir çoğu çok popülist ve klişe geliyor kulağa. Ancak şu bir gerçek ki Sarıgül belediyeçiliği iyi bildiğini kanıtladı Şişli'de. Şimdi de İstanbul'u almak için çok çabalıyor. Çok yoğun bir tempoda geziyor, geniş kitlelere ulaşmaya, herkesi dinlemeye çalışıyor. Çok kendinden emin, coşkulu, azimli, inançlı. Çekmeköy mitinginde umut dağıttı, vaatler verdi ama net projeler koymadı ortaya. Yeri de değil tabii otobüs üzerinde bir saat içinde proje detayları anlatmak. Önümüzdeki günlerde farklı platformlar olacaktır tüm adayların eteklerindeki taşları dökcekleri. Biz de dinleyeceğiz, öğreneceğiz planlarını. İstanbul çok büyük bir metropol, çok güzel bir şehir, aynı zamanda sorunlar yumağı. Hak ettiği bir başkana, üst düzey bir belediyeçiliğe kavuşması dileğiyle...

Cenevre’de Kürtleri Tanıyın Mitingi

Bariş ve Demokrasi Partisi (BDP), Cenevre-2 toplantısı öncesi düzenleyeceği İstanbul mitingine hazırlanıyor. Mitingte “Cenevre-2’ye Rojava halkı kendi iradesiyle katılmalı ve Rojava’nın statüsü tanınmalıdır” mesajı verilecek.

İsviçre’nin Montrö-Cenevre şehrinde 22 Ocak günü yapılması planlanan ve Suriye’nin geleceğinin tartışılacağı Cenevre-2 toplantısı öncesinde Rojava’daki halkların tanınması için BDP, bir İstanbul mitingi düzenle-

yecek. Demokratik Toplum Kongresi (DTK) de yaptığı açıklamada, Kürtler’in Cenevre-2’ye kendi kimliği ve heyetiyle katılması gerektiğini vurgulayarak, Rojava’yı desteklemek için düzenlenecek bu mitinge katılım çağrısı yaptı.

Uluslararası kamuoyuna “Kürtleri tanıyın” mesajı verilecek olan mitinge, “Siyasi statü talepleri ile toplantıya katılacak olan Rojava Kürtleri hep birlikte ve tek çatı altında katılacak. Bu Kürtler ve Kürdistan açısından çok önemli. Bizim de beklentimiz, bu yöndedir,” dendi.

DTK açıklamasında, 22 Ocak’ta yapılması öngörülen Cenevre-2 konferansının yaklaşık üç yıldır on binlerce insanın ölümüne neden olan Suriye’deki iç savaşın durması ve kalıcı barışın sağlanmasına katkı sunacağına inandıklarını belirterek, şunlara yer verdi: “Lozan’la Kürtlerin başına

örülen kader ağını yırtarak öz yönetim ve özerklik temelinde yeniden dirilişin uluslararası alanda statüye kavuşması gerekmektedir. Rojava’da verilen mücadele salt Kürtler için değil, aynı zamanda Suriye, Türkiye, İran ve Irak başta olmak üzere tüm Ortadoğu halkları için demokratikleşme ve en önemlisi barış için büyük bir fırsattır.” BDP, DTK, HDP mitinge katılım çağrısında bulundu. Öte yandan Kürdistan Halk İnisiyatifi de İstanbul mitingine katılım çağrısı yaptı.

Barış ve Demokrasi Partisi’nin düzenlediği İstanbul mitingi, 18 Ocak’ta Kadıköy İskele Meydanı’nda saat 12:00’da gerçekleşecek. Kadıköy iskelesinde yapılacak olan mitinge: BDP Milletvekilleri Faysal Sarıyıldız, Selma Irmak, HDP Milletvekilleri Sebahat Tuncel, Ertuğrul Kürkçü, Sırrı Süreyya Önder ve başta sanatçı Seyda Perinçek ve daha pek çok sanatçı katılımında bulunacak ve destek vereceklerdir.

Piliç mi dediniz ?

Osmanlı

Sadesi, soslusu, baharatlısı Mangalda piliç

Maltepe merkezde

MANGALDA SOSLU VE SADE PİLİÇ

Bağlarbaşı Mah. Bağdat Cad. İsmet Bey İş Hanı No: 374

Dükkan 12 Maltepe / İSTANBUL

Tel : 0216 305 1 305

Birlikte Sevgiyle...

CHP İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı

Mustafa Sarıgül

